

LIBRARY

AVE MARIA

ŠTEV. (No.) 6

MARCH 19th, 1921.

LETO (VOL.) VIII.

"AVE MARIA"

Izhaja vsaka drugo soboto—Published every second Saturday by

FRANCISCAN FATHERS

In the interest of the Order of St. Francis.

1852 West 22nd Place

CHICAGO, ILL.

Naročnina \$3.00 na leto.—Subscription Price \$3.00 per year.

Published and distributed under permit (No. 650) authorized by the Act of October 6, 1917, on file at the Post Office of Chicago, Illinois, by order of the President, A. S. Burleson, Postmaster General.

Entered as second-class matter Oct. 20, 1919 at the post office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917, authorized on October 25, 1919.

Steimmetz Electric Co.

Elektrotehniki in stavbeniki.

Napeljava žice za rasvetljava in gonilno silo.

2024 Chicago Ave. CHICAGO, ILL.

Francis Barry Byrne

ARHITEKT

104 S. Michigan ave., Chicago, Ill.

Telephone Randolph 3268.

ŠIRITE "AVE MARIA".

Imamo stenski papir vsake vrste, kakršnega želite.

Vi potrebujete vsakovrsten stenski papir, ki ga dobite lahko pri nas. Zato pridite pogledat.

The Isgo Wall Paper House, Inc.

2115-17 W. 21st St., Chicago, Ill.

TELEPHONE: LAWNSDALE 1100.

Home Stove & Foundry Company

2600 W. 18th Place,

Chicago, Ill.

Izdelujemo domače peči in štedilnike,
kakor tudi svetlosivo lito železo.

ŠTEV. (No.) 6

MARCH 19th, 1921.

LETO (VOL.) XIII.

Naročnina za celo leto s koledarjem	za Ameriko \$3.00.	Za Evropo	\$3.50.
Naročnina za pol leta	za Ameriko \$1.50		

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci.

Iz groba vstane ves častit...

H. B.

Veliki petek smo bili priča žalostnega, krvavega prizora. Našega Gospoda smo videli vsega razmesarjenega umirati na sramotnem lesu križa, mej razbojnikoma. Njegova ljubeča nevesta sv. Cerkev je oblekla črna, žalna oblačila, ker je na tako strašen način zgubila svojega ljubljenega in ljubečega ženina. Zvonovi so utihnili, kakor da bi jim od žalosti zastal glas celo v njih mrzlih, kovinastih grlih. Naše cerkve so postale tihe in mrtve kakor hiša, iz katere so pravkar odnesli ljubljene-ga moža in dobrega očeta v najlepših letih.

Velika nedelja. Kaka sprememba! Cerkve so sogležale žalna oblačila in se svatovsko oblekle. Zvonovi so s pomlajenimi glasovi zapeli. Radostni: Vstal je, aleluja! odmeva po svetiščih in hiti na perutih zvonov čez hrib in plan. Po pravici! Glejte ga vstalega Zveličarja! Prej ves ena sama rana, mož bolečin, zdaj pa tako nebeško veličasten. Prej navidezno plen smrti, zdaj pa zmaga-gavec pekla in smrti. Položili so ga zemlji v naročje, kakor enega izmej nas, ker je sam tako hotel. Njenu-mu trdemu in mrzlemu skalnatemu srcu so ga izročili. A kar Judje niso vedeli, niso hoteli vedeti, to je vedela naša mačeha z mrzlim, kamenitim srcem. Vedela je, ta ni moj, nad tem jaz nimam pravice, pri njem za me ni dela. Po nekaj urah ga je že dala nazaj, ne v troh-nobi, ampak v svitlobi. Iz groba vstaja ves častit, ob-daja ga nebeški svit, aleluja!

Ali nimamo tudi mi svojih velikih petkov? O da tudi naše življenje je polno velikih petkov, ne sicer taci-h, kakor je bil Kristusov, tako krvavih in strašnih, saj bi jih tudi ne prenesli, pač pa nekrvavih velikih petkov vsa-kovrstnega trpljenja. Kdo izmej nas bi se obotavljaj podpisati, kar pravi veliki trpin starega testamta Job: Človek od žene rojen živi le malo časa in je napolnjen z velikimi britkostmi. Prebivavci solzne doline smo, ne doline solza veselja, ampak solza žalosti in britkosti.

S solznim očesom trpljenja zagleda človek svet, kraj sovjega pregnanstva, s solzami moči pot od zibelke do groba, dokler mu zadnja najgrenkejša solza ne zalije mrtvaškega očesa in morda še nikogar nima, ki bi mu jo obrisal. Ni ga človeka na svetu, ga ni bilo in ga ne bo, ki bi mu bila vsaka solza prihranjena. Eden jih potoči več, drugi manj, ni ga pa, ki bi se mu nikdar ne orosilo oko. Pri možkih so sicer solze bolj redke kot pri ženskah, zato so pa tem bolj grenke, ker se razlijejo na znotraj.

Sicer je veliko veselja in smeha na svetu. A smeh ni vedno spremljevalec pravega veselja. Mnogi imajo na ustnih smeh, v srcu pa črva, ki jim še ponoči ne da miru. Njih veselje je veselje človeka, ki se ponoči skozi samotni gozd sam vrača proti domu in poje, žvižga, vriska, ker ga je — strah. Saj zato se ti kar čez glavo mečejo v vrtnec svetnega veselja, zato iščejo šumnih

družb, da bi vtopili notranje gorje, zamorili črva v srcu. V samotnih urah pa zdihujejo: Preljubo veselje oj kje si doma!

Da, da, tudi naše življenje ima svoje velike petke, če je že nočemo imenovati en sam veliki petek. Le hvala Bogu, da sledi tudi našim velikim petkom velika nedelja častitljivega vstajenja. Tudi mi ne bomo ostali večni plen grobov, kamor nas bodo enkrat položili. Kakor za Gospoda, ki je prvina spijočih, pride tudi za nas čas, ko bosta morala zemlja in morje nazaj dati, kar sta v teku tisočletij zagrnila v svoji mrzli in mokri naročji. Novo življenje bo priklilo iz grobov, ko nastopi večna pomlad; življenje, ki je ne bo več smrt zalezovala, ne solze zalivale.

To ni samo pobožna misel, ni samo deveta dežela, ki je ni, ampak je verska resnica, tako pogosto in jasno začrtana v sv. pismu, kakor malokatera. Ena najtemeljnejših resnic naše sv. vere je, tako, da je sv. Pavel od Boga navdihnjen pisal Korinčanom, ki so nekaj dvomili o tem: "Če pa Kristus ni vstal, je prazna naša pridiga, prazna pa tudi naša vera . . . Tako je pa Kristus vstal od mrtvih, postal je prvenec tistih, kateri so zaspali. Kakor je po človeku smrt, je tudi po človeku-Bogu človeku-vstajenje od mrtvih. Kakor namreč v Adamu vsi umirajo, tako bodo tudi v Kristusu vsi živeli, vsak po svojem redu: prvenec Kristus, za tem oni, ki so Kristusovi ob njegovem prihodu". I. Kor. c. 15.

Blagor mu, kdor še hrani to vero živo v svojem srcu. V njej najde hladilno olje za vse, še tako globoke, krvave in skeleče rane, ki jih seka življenje. Poglejte posebljenega trpina Joba. Prej zdrav in bogat, oče lepega števila dobrih sinov in hčera, zdaj oropan premoženja in otrok ves v nagnusnih ranah iz katerih s črepi tjo strže gnoj, lastna žena ga zaničuje in mu želi smrti. On pa? Boga hvali. Misel na vstajenje ga krepi, da mu ne klone pogum. "Vem namreč, da moj Odrešenik živi in poslednji dan bom vstal iz zemlje in zopet bom obdan s svojo kožo in v svojem mesu bom videl svojega Boga. Jaz ga bom videl in moje oči ga bodo gledale in ne drugi, to upanje je hranjeno v mojem srcu. Job 19, 27. Poglejte plakajočo mamico na svežem grobu svojega edinca. Kot najdražji biser ga je čuvala, vse je storila, da bi ga skrila pred brezsrčno morivko. Zastonj je bil ves trud, zastonj njene prošnje, naj gre drugam, kjer jih imajo toliko, da se jih branijo in pusti njej edinega, na katerem visi celo njeno srce. Gluha za vse prošnje in slepa za vse solze, ga ji je iztrgala iz naročja in položila na mrtvaški oder. Kakor da bi zagrebali njeno lastno srce, se ji je zdelo, ko so ga zakopavali. A mamica je verna žena, ve, da ga je le za kratek čas dala pesterni v naročje, da ga potem še prisrčneje sama objame. Ve, da je brazdi groba izročila čisto, zdravo pšenično zrno, iz katerega bo, ko zasije rajska pomlad, zrastel angeljček. To, samo to jo ob tej, le materi pojmljivi zgubi tolaži, samo to sladi in suši njene solze.

Poglejte nepreskrbljene otročičke, kako pretresljivo jokajo, ko so jim spustili mamo v grob. Zašlo jim je prijetno oživlajoče pomladno solnce, ob katerega toplih žarkih so se tako radi greli, tako lepo razvijali, kot prve pomladne cvetke. Britke skušnje in prevare življenja so jim še neznane, vendar čutijo, da takega srca kakor mamica, ne bo nihče več imel zanje. Zato tako nevtolažljivo jokajo. Le nekaj jim lajša gorje, ki jim ga je povzročila prezgodnja zguba drage mamice, njene zadnje besede: "Otročiči moji dragi, zapustiti vas moram, Bog me kliče. Kakor mene, naj tudi vas v tem trenutku, ob mojem mrtvaškem odru in na mojem grobu, tolaži zavest, ki nam jo daje sv. vera, v kateri sem vas zrejevala in vzgajala, da se bomo zopet videli nad zvezdami. S tem upanjem v srcu sirote lažje zapuščajo grob mamice, solze ob spominu na njo so jim slajše."

Za te in podobne rane, ki jih življenje vsakemu več ali manj prej ali slej vseka, poznam samo enega rano-celnika, od mrtvih vstalega Zveličarja. Kdo, ki še hrani zaklad vere v svojem srcu, ne začuti hladilnega olja v svojih skelečih hranah, ko ga v luči te vere gleda v nebeškem sijaju prihajati iz groba, z bandercem zmage nad smrtjo v roki. Kdo si ne bo obrisal solznih oči, ko začuje njegov tolažeči glas: "Otroci moji veselite se, smrt nima svojega žela več! Glejte mene! Ste me videli veliki petek, ko nisem bil več človeku podoben, ker preveč raztepen in razmesarjen? In danes? Kje so tiste rane? Ni jih! Nobenega sledu, nobene brazgotine ne najdete od njih. Pač sem si pridržal pet najglobljih, a to niso več rane, to so rože, ki so pognale iz krvi moje ljubezni."

Otroci moji, v moji krvi prerojeni, tudi vaš veliki petek trpljenja, dasi ne tako strašan in krvav kot moj, bo minil, kakor moj. Tudi za vas napoči velika nedelja veličastnega vstajenja, kakor za me. Tudi vi pridete za menoj tja gori, kamor bom jaz zdaj šel, da vam pripravim prebivališče. Potrpite, če morate zdaj zdihovati v mnogoterih skušnjavah in trpljenju? Če je bilo za me potrebno, da sem trpel in tako v svojo čast šel, je tembolj za vas. Vaša telesa niso čista ruda, niso čisto zlato, vredno zlatih nebes. Očistiti vas moram v plavžu trpljenja, da boste mogli tja, kamor nič nečistega ne pojde. Vaša in vaših dragih telesa, ki jih s solzami polagate v grobove, so trohlljiva, nečastna, slabotna, pozemska. Taka niso za nebesa, zato morajo v čistilnico groba. Kakor zrnje v naročju zemlje umrje, razpade, predno vskali iz njega novo, lepše in bogatejše življenje, tako vaša in vaših dragih telesa. "Seje se v trohnobi, vstaja se v nestrohlljivosti, seje se pozemsko telo, vstaja pa duhovno". I. Kor. c. 15.

Zares blagor tistim, ki hranijo to tolažbo polno vero v svojem srcu. Gorje pa tistim, ki so jo zapravili, ki več ne vidijo onstran groba lepšega življenja in njega poroštva, vstalega Zveličarja, ki gre z zastavo zmage nad smrtjo pred nami iz groba. Sv. Pavel pravi, od Boga navdihnjen: "Če samo v tem življenju upamo v Kri-

stusa, smo vredni, da nas miljujejo vsi ljudje”. I. Kor. 15. Kakega milovanja so šele vredni tisti, ki več ne verujejo, da je Kristus naše življenje tu in naše vstajenje tam. In koliko je tacih!!

Mi smo upali, da bodo po vojski postali tihi kakor murni v svojih temnih luknjah. Saj še nikoli ni nihče prišel na tako velik boben, kakor aposteljni brezverstva mej vojsko. Klicali smo jih: Kje ste vi, ki ste se prej tako širokoustili, da se brez vere lahko živi in lahko umira? Pojte z nami na bojna polja! Tam hočemo preizkusiti vsak svoj evangelij. Stopite vi, ki vam je vstajenje bajka, k možu, mladeniču, ki daleč daleč od doma in dragih smrtno ranjen čaka smrti. Recite mu: Kaj hočeš, kakor vsega, tako je tudi človeka enkrat konec. Kje se stegne, je pač vseeno. Ti se boš tu, tvoji domači pa tam, potem je pa življenjska komedija pri kraju. Recite mu tako, družega po vašem evangeliju itak ne morete reči! Kajne vi veste, da bi mu s tem le poglobili in povečali njegove rane, zato vas ni nikjer. Da vabili smo jih, pa jih ni bilo. Niso si upali s tem evangelijem mej nje.

Naš evangelij, o vstajenju in zopetnem svidenju, se že zlepa ni pokazal v tako krasni luči, kot ravno mej

vojsko. Upanje svidenja z dragimi onstran groba, je bilo za krvave žrtve na bojnih poljanah in za nekrvave v zaledju, edini hladeči balzam. Tisočem, ki so morda v zdravih dneh tudi živeli po evangeliju brez vstajenja, so se v teh krvavih dneh odprle oči. Krvavi veliki petki so jim na novo vžgali vero in upanje v veliko nedeljo. Ko je aleluja zopet začela odmevati v njih srcih so lažje umirali, udanejšje sprejemali smrtna poročila.

Zdaj so ti aposteljni evangelija brez vstajenja zopet pridno na delu. Računajo z lahkomišljenostjo in lahkoživnostjo zdravega človeka. Toda, dragi moj, ti in tvoji ste danes zdravi, jutri pa je že lahko eden ali drugi na mrtvaškem odru. Smrt se nikoli ne naveliča kositi, njena kosa se nikoli ne skrha. Če nočeš danes ali jutri obupan stati na grobu tega ali onega svojih dragih, če nočeš drugim glede sebe ukrasti upanja na veselo svidenje, vrzi iz svoje hiše take aposteljne, naj bodo že živi ali tiskani. Evangelij aleluje in njegovi aposteljni so tvoji usmiljeni samarijani. Oni edini imajo hladilno olje za take rane, ki ti ji bodo veliki petki tvojega življenja prej ali slej zadali, vsi drugi te bodo ranjenega komaj pogledali in šli brezbrizno in brezčutno mimo tebe. Zato le nje poslušaj, ki ti pojejo veselo pesem

Iz groba vstane ves častit . . .

Dvakrat prvo sv. obhajilo.

LILIJA IZ RAJA.

K.

Vendar svet sodi po zunanosti. Z veliko nevoljo in objednem žalostjo, je sprejel veliki duhovnik korak ljubljene deklice, enako tudi cel zbor. Kaj, tega revnega in priletnega moža naj si izbere za svojega tovariša življenja najlepše dekle celega naroda? Seveda oni pač niso vedeli, kako veliko veselje je zavladalo pri tej odločitvi v nebesih in v stvarstvu. Niso vedeli, da je bil ta Jožef oni edini mož, čigar čistost, svetost in pa možato junaštvo ga je naredilo vrednega ženina one, ki bo Kraljica angelov. Tega seveda niso vedeli in zato ni čuda, da so poskusili vse, da bi Marijo odvrnili od tega sklepa, ki se jim je zdel nespameten in nesrečen korak za celo njeno življenje. A Marija je ostala trdna v svojem sklepu, kajti odgovor Jožefov ji je bilo znamenje, da je on oni mož, katerega je božja previdnost izbrala za velike in skrivnostne namene človeškega odrešnja. —

“Za me je odgovor Jožefov gotovo znamenje božje volje!” odgovorila je resno in odločno.

Odločen odgovor Marijin je slednjič zmagal, da je ves zbor odjelnjal in privolil v ta “čudni zakon”.

Zaročni obred se je takoj izvršil. Jožef je prinesel seboj zlat prstan, lastnina družine, morda še iz Davidovih časov, in ga je nataknil na prst Mariji.

“Marija, hči Joahimova in Anina”, je rekel, “s tem prstanom te

sprejemem za svojo ženo, kakor določuje božja postava po Mojzesu”.

“Jožef, sin Jakobov, sin Matanov”, odgovorila je Marija”, po tem prstanu, katerega si mi dal, sem tvoja žena pred Izraelom”.

Nekatere izmej tovaršic, ožjih njenih prijateljic, je pristopilo in ji prineslo darila, katere so pripravile za to priliko. Vendar na obrazih vseh se je videlo, da so bile vse silno razočarane nad izbiro prijateljice Marije. Ni bilo pravega veselja in navdušenja mej njimi, kakoršno je bilo navadno ob takih prilikah. Vendar jih je pa potolažil velik mir in neko čudno veselje, ki je sijalo iz obličja Marijinega, katerega si pa niso znale prav razložiti.

Slednjič je pristopila tudi preročkinja Ana, ki je prinesla svoj dar. Bil je to vijoličast pas, katerega je bogato okrasila in ošila s svilo in zlatom, na katerem je bilo uvezeno: “In korenina Jesetova bo pognala in cvetlica bo zrastle iz njenih korenin”. Marija se je zveselila tega daru in jo poljubila v znamenja hvaležnosti za tako lep dar.

Nekoliko dni pozneje se je vršila poročna slavnost. Tako je postala Marija, žena Jožefova, najbolj poštenega moža, kar jih je poznal kdaj človeški rod.

Poročni obredi med Jožefom in Marijo so bili končani. Tiho, brez običajnega šuma in brez običajne godbe in brez velikega spremstva prijateljev in znancev, sta zapustila

tempelj in šla v mesto. Nikjer ni bila za nju pripravljena kaka slavnostna svatba s številnimi povabljenimi gosti. Sorodnikov nista imela, prijateljev pa tudi ne. Najrevnejši med revnimi mesta Jeruzalema so si za tako priliko poskrbeli vsaj malo zabavo. Jožef in Marija niti tega nista imela.

Jožef je stopal poleg prekrasne svoje deviške neveste po poti, ki ju je vodila s Sionskega hriba. V eni izmed najrevnejših hišic blizu mestnih vrat je bilo Jožefovo stanovanje, kjer je po ustnem izročilu bival eno leto, ko je delal v Jeruzalemu. Tu še le, ko sta stopila v hišico, je prvič prijel Marijo za roke in ji rekel ljubeznjivo: “Mir in veselje naj bo s teboj, Marija, v tej hiši!”

Na to je umolknil in motril prazne stene in revno pohištvo stanovanja, kamor jo je pripeljal. V resnici bila je velikanska razlika med razkošnim, krasnim stanovanjem, katerega je imela Marija do sedaj v templju in sedanjim v tej revni hišici.

“Revno je stanovanje moje”, je slednjič nadaljeval. “Marija, ti si bila do sedaj navajena krasnejšega in bogatejšega stanovanja. Stene tvojega stanovanja v templju so bile pokrite s zlatom in srebrom. Tvoja soba je bila opremljena z vsem lepoticjem in z vsem potrebnim v obilni meri. Boš li mogla prenesti to mojo revščino, v katero sem te

pripeljal?”

“Ali nismo povsodi v življenju vedno le pod božjim varstvom in vodstvom?” odgovorila je Marija in se ljubeznjivo nasmehljala Jožefu, ki je bil v vidni zadregi. “Vse svoje bogastvo in vso svojo srečo jaz itak iščem v zvesti službi mojemu Bogu? Kaj meni bogastvo? Kaj meni srebro in zlato? Ako bi mogla služiti Vsemogočnemu, kakor sem mu služila v templju, pa sem našla svojo srečo, po kateri mi koprni srce”.

Pri teh besedah se je vsedla, kajti opoldanska južna vročina jo je vidno utrudila, ko sta šla po ulicah.—Vzdignila je pajčolan, ki je do tedaj zakrival njen obraz in se ozirala po sobi in si ogledovala revno pohištvo svojega novega doma. Jožef je motril vsako njeno kretnjo. Obraz njegov je zažarel. Ni se zmotil. Plemenite poteze njegovega obraza so kazale, da je sam s seboj zadovoljen. Res je njegov dom majhen, reven, skromen, da, siromaški. Nima nikakih okraskov, nima bogatega pohištva — vendar ta revni dom z Marijo kot gospodinjo — da, ali je kaka kraljevska palača dragoceneje okrašena, kakor ta njegov siromaški dom? Dragocena obleka, dragocen pajčolan je ni krasil, ona sama je bila kras svojega oblačila. Jožef jo je motril in ves srečen mislil sam pri sebi: “Kdo sem jaz, da sem dobil ta dragoceni biser v svoje varstvo!” Glasno je rekel:

“Marija, ko bi imel kaj več in kaj lepšega, bi ti ponudil. Toda to je vse, kar imam in to naj bo od sedaj tvoje. Tvoje bo moje delo. Tu je tvoja soba in tu bo moja”, in pokazal je z roko dvoje vrat, ki sta vodili iz te glavne sobe hišice. “Marija, Bog je naju res združil. Vendar jaz jasno vidim njegove velike namene, katere ima z nama. On naju je združil. Toda v tem, ko je naju, združil, naju razdružuje. Naj se zgodi njegove sveta volja! Vendi pa, da boš našla v meni svojega vernega varuha in branitelja, svojega

očeta, brata, svojega najboljšega prijatelja”.

“Bog je usmiljen in dober do mene, Jožef”, je rekla, “da me je dal tebi in mi s tem dal tako skrbnega varuha”. Njen obraz je zažarel velikega veselja, tako da se je Jožef čutil presrečnega v bližini tega svetega bitja.

“Kako sem vesel!” je rekel, “da tako čutiš. Vendar naj ti nekaj pojasnim, kar se mi zdi potrebno, da se pogovoriva. In primaknil je stol bližje. “Nikar ne misli, Marija, da sem se sam od sebe predrznil priti v tempelj in se potegovati za tvojo roko. Kaj takega bi mi niti v sanjah na prišlo na misel, da bi si jaz upal ponuditi tebi svoje uboštvo. Toda

**Vsem naročnikom, zas-
topnikom, podpornikom
in sploh vsem prijateljem
Ave Marije
prav veselo
A L E L U J O
in
MNOGO PIRUHOV!**

ko sem šel danes zjutraj v dolino, da bi si poiskal dela kot tesar pri zidavi Herodove palače, katera se prav kar zida, srečam krepkega in lepega mladeniča, v popolnoma beli obleki. Ko pride mimo mene, me nagovori in me povabi s seboj. Bil sem presenečen. Tako čudno se mi je naenkrat vse zdelo, kakor bi sanjal. In vendar sem čutil, da ne sanjam, da res hodim. Ne vem kako in zakaj, sem ga poslušal in molče sem šel za njim. Peljal me je po ulicah v tempelj, kjer sem se znašel med raznimi drugimi mladeniči, ki so se potegovali za tvojo roko. Bil sem tako presenečen, da sem komaj vedel, kaj se z mano godi. Ko sem stopil pred velikega duhovna, da bi odgovoril na vprašanje, nisem

sam našel pravega odgovora, ki te je zadovoljil, temveč zdelo se mi je, kakor bi mi bil navdihnjen v onem trenutku.

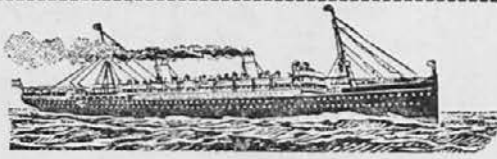
Tako si postala pred očmi sveta moja zakonita žena in jaz tvoj zakoniti mož. Vendar pred očmi Boga si mi pa samo preljubljena sestra. Marija, prepričan sem, da je moral biti ta mladenič v beli obleki Gospodov angelj”. Ko nekoliko pomolči pravi dalje: “Kaj misliš, kaj naj storim, da bova spolnila voljo Vsemogočnega?”

“Tudi jaz tega ne vem”, je odgovorila mirno Marija. “Vendar moliti hočeva in se popolnoma prepustiti Njegovi volji. Prepričana sem, da nama bo Bog še nadalje razodeval svoje svete namene in pota, katere ima z nama. Ako naju je na tako čudovit način združil, nama bo tudi pokazal, zakaj je to storil in kaj želi od naju”.

Pokleknila je in ž njo je pokleknil tudi Jožef in oba sta se zatopila v gorečo molitev. Nebeška svetloba je razsvetlila revno stanovanje Jožefovo in ona skrivnostna prikazen, katero je Elizabeta skušala popisati Cahariji, se je ponovila in napolnila Jožefa s svetim strahom in pa z velikim spoštovanjem do nje, katero je sicer dobil kot ženo, toda v resnici samo v varstvo in obrambo. Sklonil je glavo in ostal dolgo zatopljen v te misli.

Slednjič je svetloba zginila in Marija je vstala in rekla: “Da, tako je, Jožef. Od zdaj je najina dolžnost samo, da v sveti ponižnosti slediva navodilom, katere bova dobivala od zgoraj. Jožef ljubiti hočeva Boga in ljubiti se mej seboj in vršiti svoja vsakdanja dela v hvaležnosti do Boga in v svetem miru”.

Tako je začela Marija svoje novo življenje na Jožefovem domu. Takoj se je lotila dela v hiši, da jo je očistila in spravila v red. Skušala je ustreči vsaki njegov želji. Kuhala mu je in gospodinjala v vsej ponižnosti in udanosti. Molitev in delo, delo in molitev sta izpolnjevala dneve. (Dalje sledi.)

Z MOJIH POTOV V AMERIKO.

Rev. Hugo Bren.

(Dalje.)

Moja nova družba v vlaku je bila, en naš fant in dve bezarabski ju dinji, sami amerikanci. Fant je bil eden izmed tistih, ki so prišli po vojski domov na uro gledat. Sicer ni imel tega namena. Kakor mnogi drugi, je tudi on mislil, da se bodo v stari, samostojni domovini najmanj mala nebesa odprla, zato je prišel domov. Ko je pa videl, da je mali pekel, jo je pobrisal nazaj, kakor sto in sto drugih. Nekateri niso mogli pričati svoje prtljage, da bi jo naložili kakor je prišla re-tour v Ameriko. Ta dragi "špas" bi si bili lahko prihranil, če bi le malo pomislili, da iz vojske še ni nobena država naravnost v nebesa prišla, najmanj pa na novo nastala, kakor je Jugoslavija.

Za judinji se jaz nisem brigal, dokler me ni ena vprašala, če mi je znano, je li v Trstu kak judovski hotel. S tem vprašanjem so se mi pravzaprav šele predstavile, kot Abrahamove hčere. Nihče se tako zvesto ne drži pravila: Svoji k svojim, kot judje. Jaz jima s tem, dasi sem bil že prej dvakrat v Trstu, nisem mogel postreči. Saj bi me najbrž tudi ne bile vprašale, ko bi bile vedele, da sem katoliški duhovnik. Pač pa sem ju po poti toliko italijanskega naučil, da so vedele vprašati po izvožčku in mu mogla dopovedati, naj ju pelje v judovski hotel. Da bi ne pozabile potrebnih vprašanj, si jih je ena napisala. Ko sem videl, da piše od zadnjega konca nazaj, sem takoj vedel, da piše hebrejsko in imel tako nov dokaz za njiju judovsko pokoljenje. Jud se ne predstavi rad kot jud, a znamenj iz katerih to lahko spoznaš, ne skriva.

Mej Verdom in Logatcem smo v daljavi kmalu zapazili italijansko

trobojnico. Potem so se pokazale žične ovire in polentarski obmejni junaki za njimi. Koga izmej nas bi ne zapeklo v dušo, ko vidi sredi naše zemlje vihrati tujo zastavo, koga bi ne zbudle te žične ovire prav v srce, ko vidi, kako se je tat pod častnim imenom zmagovavca zabarikadiriral za njimi, koga bi ne zgrabilo neko sveto ogorčenje, ko gleda, kako ti italijanski zajci ponosno hodijo po tleh prepojenih s krvjo naših junakov, v katere so se toliko časa zastonj zaletavali, dokler so ti hoteli. Če bi bili vedeli, da so italijanske in ciganske obljube isto, bi bili pač še dalje hoteli.

Sicer je Logatec po mirovni pogodbi pripadel Jugoslaviji, pa to je le drobtina za ubogega Lazarja. Do Trsta je še daleč in vse to je zgini-lo v nenasitnem italijanskem želodcu. Gotovo je to za nas britko. Že se je zdelo, da nekdanj slovansko morje postane zopet slovansko, ali saj tudi slovansko. Že smo željno stegali roke po ključu do njega, po Trstu, kar nas roparska roka potisne daleč nazaj. Prej smo ga saj pred seboj imeli, pogled nanj nam je budil vedno novo hrepenenje, zdaj ga moramo tudi gledati le s tuje zemlje. Toda ne, kar je ukradeno to je še vedno naše, naj ima dejansko kdorkoli v rokah. Res clamat ad dominum, lastnina kliče lastnika.

Takrat je bilo še v Logatcu italijansko pregledovanje prtljage in potnih listov. Seveda se je vse vršilo v italijanskem jeziku, kakor bi bili kje v srcu Italije. Tu sem imel priliko opazovati, kak revež je človek, če ne zna prav nič jezika ljudi, s katerimi ima opraviti. Z istim vlakom je šlo tudi precej Belokranjic

in Hrvatice na Trst, kjer so se vkrcale za Ameriko, kadar so se. Ker niso niti približno vedele, koliko stane vožnja do Trsta, vprašati pa niso mogle, si je vsaka mislila, najbolje je, da toliko dam, da bom kaj nazaj dobila. Pa so kar po vrsti plačevale z dvajset do petdesetlirskimi bankovci, dasi je listek stal le nekako dvanajst lir. Seveda nas je to vedno menjavanje zelo zamudilo in poslušočemu uradniku je manjši drobiž nazadnje popolnoma pošel, da je kar približno naredil. Ko bi bil pa hotel, bi jih bil lahko na debelo goljufal. Jaz sem bližnjim v vrsti pripovedoval, koliko stane do Trsta, na kar so začele iskati manjši denar. Druge doli zadaj so pa vih-tele po petdesetlirske bankovce v rokah in ena čez drugo spraševale: Gospod ali bo to zadosti?

Sicer kolikor je meni znano se od strani italijanskega uradništva opeharjenja ni toliko bati, kot od strani njihovih negocijantov. Uradniki me niso nikjer ogoljufali, razni trgovci in drugi nižje uslužbenci pa že ponovno. Ko sem pred leti zadnji trenutek prihitel na kolodvor v Veroni, vzel vozni listek za Trident na Tirolskem, pograbil hitro prtljago in hotel v nagliči na vlak, mi je uradnik na okence potrkal, da imam dve liri nazaj dobiti. V Benetkah sem pa šel z desetlirskim bankovcem kupit par umetniških razglednic. Ker sem že prej iz raznih potopisov vedel, kaki roparski ptiči so italijanski trgovci, kadar vedo, da imajo kakega tujca pred seboj, sem si, predno sem šel v prodajalno, na prej vzel, da bom vpričo dobro preštel drobiž, ki ga imam dobiti nazaj.

(Dalje sledi.)

OČE IN MATI.

H. B.

Komu izmej nas, ki smo tu cvetlice iz tujih tal presajene, čeravno morda že kakor domače, pri teh besedah ne plava duh v daljavo, tja kjer hišica stoji očetova, v kateri nam je tekla zibelka in nam je mamica pela pesem uspavanko. Morda je že tega dolgo, dolgo. Toda gotovi spomini ne poznajo razdalje časa, so vedno enako sveži, enako sladki. Mej njimi tudi spomini na hišico očetovo in njeno srce mamico. Prvi, najstarejši so ti spomini. Cele armade poznejših so že marširale preko njih, a jih niso pomandrale, svežejši so morda kot vsi drugi.

Prepričan sem, da jih je sto in sto, ki jim s tem govorim iz src. Mnogim bi solza stopila v oko, ko bi to brali. Ne radi bornih mojih besedi, ampak radi lastnih sladkih spominov na čase, ki so bili, na leta, dneve, ure, trenutke, vse lepe in solnčne, ki so jih preživeli v hišici očetovi, ob strani zlate mamice. Morebiti je eden ali drugi teh le še kri od krvi svojih starišev, ne pa duh od njih duha, ker je morda že zdavnaj zapravljal najlepšo doto, ki so mu jo dali, dobro krščansko vzgojo. Toda to mu ne omejuje spomina na nje, saj ve, da si je sam drugače postlal, kakor so mu postlali stariši. Da, morda se takemu še pogosteje

orosi oko pri spominu nanje, s solzami kesanja jih prosi odpuščanja, ali si saj želi, da bi ga goljufiva kača nikoli ne bila speljala z jasne poti, ki so mu jo oni pokazali.

So pa drugi, ki jih tudi ni malo, katerim je spomin na dom in stariše vsakdanji, morda celo grenak. Poraženi v boju življenja, strti, če ne morebiti celo zaprti, pač tudi oni mislijo nazaj in iščejo vzroka svojim porazom. In če ga najdejo pri stariših, če pridejo do upravičenega zaključka, ko bi mi bili moji stariši dali, kar je bila njih prva dolžnost, dobro vzgojo, ko bi moj oče ne bil tak in tak in moja mati ne dosti boljša, z menoj bi ne bilo prišlo tako daleč, ali jim more biti spomin na nje in na dom sladak? Ni prav če preklinjajo njih kosti in prah v grobu, ker če družega ne, življenje so jim dali in jih telesno negovali, a umljivo je.

Oče in mati ni mi vaju treba spraševati v kakem spominu, bi vidva raje živela pri svojih otrocih, sladkem ali grenkem. Dobro vem, da bi jim rada ostala v nepozabnem, hvaležnem spominu. A tudi to vem, da če hočeta vidva ta spomin neizbrisno vklesati v njih srca, ne smeta skrbeti samo, ali v prvi vrsti za njih glave, če ne še samo za želodce, ampak tudi za srca. Glava in že-

lodec ne poznata hvaležnosti, saj trajne ne. S skrbjo le, ali v prvi vrsti za nju, si bosta morda zagotovila nepozaben spomin na žalni smrtni objavi, v njih srcih pa ne. Zdaj ko še ne poznajo življenja in tedaj tudi ne zahtev, ki jih boj življenja stavi na človeka, če ga hoče brez večjih porazov zmagoslavno izvojevati, še ne vedo, kaj bi jim vidva morala dati, pa jim ne dasta, zato so vama hvaležni, kar jim dasta in vama z ljubeznijo vračajo. A pride čas, ko se jim bodo oči odprle, ko se bodo znašli sredi bojnega meteža s sovražnimi silami, neoboroženi, ali saj slabo oboroženi. Takrat bodo pomandrani zdihovali: Ata, mama, zakaj mi nista tega povedala, zakaj me nista oborožila za te boje, saj sta vendar vedela, da bodo prej ali slej izbruhnili, kakor so za vaju? Zakaj sta toliko skrbeli za naše želodce in naše glave, srca sta nam pa pustila tako prazna, prazna? Viharji življenja se igrajo z nami, kakor razburkano morje z ladjico. Zakaj?

O, marsikateri oče, marsikatera mati bi se še v grobu obrnila od žalosti, ko bi videla svoje slabo vzgojene otroke, ko bi videla, kako jih viharji življenja premetavajo sem in tje, kako drug za drugim izginjajo v njega umazanih valovih, če

že ne samo po njih, pa gotovo po v prvi vrsti po njih krivdi. Kajti vzgojna podlaga, katero postaviti je bistvena dolžnost starišev, je bila slaba. Na slabo podlago pa naj spretnejši mojster ne more več kaj solidnega, trdnega postaviti. Prav je dejal francozki pisatelj Msg. Segur, da je vzgoja otroka dovršena v prvih šestih letih v materinem naročju. Poznejši vzgojitelji le to negujejo, kar sta oče in mati vsejala in vsadila v deviško njivo src svojih otro. Če to ni zdravo seme, ampak ljulika, bo pač ljulika pognala, ki je nihče ne bo mogel več popolnoma poruvati.

Mnogi očetje in marsikatera mati, se premalo zavedajo očetovskega in materinskega dostojanstva in z njim združenih odgovornosti polnih dolžnosti. Oče in mati biti, ter svoje otroke spraviti na noge, ni tako težka stvar. To zna tudi žival, včasih še z večjo požrtvornostjo kot človek. Oče in mati biti kot človek, zlasti pa še kot kristjan, to je nekaj čisto drugega, neprimerno vzvišenejšega. Za ta krščanski očetovsko-materinski vzor, imajo mnogi stariši današnje dobe, ko je bolj človekova živaljska plat na površju, premalo smisla.

Učeni protestant, pa skoro čisto katoliškega mišljenja, vseučiliški prof. Dr. Förster pravi, da je nekoč enega fanta vprašal, kaj misli postati. Fant se mu je odrezal: Oče! H temu pripominja Förster: "Mor, da je mislil, da je to edini poklic, za katerega ni treba delati, ne študirati, niti kakim skušnjam se podvreči. Natakne se zlat prstan, se gre na ženitvanjsko potovanje, kjer se nastane v hotelu, kupi spalni plašč in še eno fajfo zraven—tako se postane oče". Tak, kakor ob ptičjem in mačjem predpustu da, oče v človeško-krščanskem smislu sigurno ne. Isto velja o materi, kakoršna mnogokrat je in kakoršna bi morala biti.

Mej krščanskim očetovsko-materinskim vzorom in mnogimi očetovsko-materinskimi zgledi naših dni, je tak razloček kakor med selskim

"umetniškim" samoukom in pravim izučeniim umetnikom. Kakor selski samouk naslika ali izreže podobo, pred katero je človeka skoro sram se odkriti, pod katero bi dotična sv. oseba, če bi spoznala, da je njo mislil vpodobiti, najraje dala napisati kakor papež Pij X. pod svojo slabo posrečeno fotografijo: Nikar se ne bojte, jaz sem! tako mnogi moderni stariši "lifrajo" človeški družbi naraščaj, za katerega mora pomnoževati policijo in zidati ječe, ki so ji tedaj samo v breme.

Jeli to Stvarnik hotel, ko je rekel: Rastite in množite se!? Kar tiče človeka gotovo ne. Oče in mati bi morala biti po božji volji prava umetnika. Iz njunih rok bi morala človeška družba prejemati žive umotvore, ki naj bi s svojim mišljenjem in življenjem plemenili in dvigali mišljenje in življenje drugih, kakor to delajo umetniške galerije in ateljeji, ki jih človek, ki ima čut za umetnost, zapušča poln lepih, vzvišenih misli, navdušen za vse lepo in dobro.

Da taka umetnika, ne navadna "anštrajharja", bi morala biti vidva oče in mati. Bog vama daje v ta namen ne trdega marmorja, niti hrastovega lesa, ampak mehak, za vse sprejemljiv vosek, iz katerega z njegovo pomočjo, ki vama je vedno na razpolago, lahko napravita ne mrtve, ampak žive svetnike. Saj če jih vidva ne bosta, jih ne bo nihče drugi. Če vaju hudič prehiti in on začne delati svoje figure iz mehkih src vajinih otrok, se bo težko dalo še kaj poštenega in njih narediti. Seve glavni račun bo Bog vama enkrat predložil.

Otroke po božji volji vzgajati je res umetniško delo prve vrste. Pa tudi umetniško delo posebne vrste, ker zahteva združen in vzajemen trud obeh, očeta in matere. Iz rok enega samega, pa naj ima tudi najboljše voljo, se v polni meri zaveda svoje dolžnosti in jo tudi vrši, navadno ne pride nič popolnega. Že zgoraj omenjeni učenjaki svetovnega slovesa, Förster, ki je na vzgojnem polju danes morebiti izmej vseh, ki

se s tem vprašanjem pečajo, najbolj doma, pravi, da je popoln značaj sestavina iz moških in ženskih lastnosti. Človek z glavo brez srca je prav tako nekaj enostranskega in tedaj nepopolnega, kakor človek s srcem brez glave. Oboje mora imeti in oboje na pravem koncu. Da bo pa imel oboje in oboje sorazmerno vzgojeno, si morata pa tudi dva, mož in žena, oče in mati, podati zavezniške roke pri vzgoji otrok. Od mater morajo dobiti lepe ženske lastnosti — srce, od očeta pa dobre možke lastnosti — glavo. Se razume, da od krščanskega očeta ne samo človeško ampak tudi krščansko glavo, kakor tudi od krščanske matere ne samo človeško, ampak tudi krščansko srce.

Če se danes splošno toži, da nimamo več pravih možkih značajev, da živimo bolj v ženskih časih, je vzrok ta, ker se ponajveč le matere vkvarjajo z otroci in jim tako nevede in nehote vtisnejo pečat svoje narave. V tako zvani klasični rimski in grški dobi, je bilo pa saj glede fantov ravno narobe. Bili so bolj pod vplivom in vodstvom očeta vojaka, politika, ki jih je zgodaj vzel v svojo šolo, zato tudi sami mrzli vojaški, diplomatični značaji, pri katerih srce ni imelo veliko govoriti. Eni in drugi so nezreli sadovi na drevesu življenja. Onim klasične dobe je manjkalo materinega solnca ljubezni, zato niso popolnoma dozoreli, tem naše dobe pa manjka lastnosti možke narave, ki jim jih ženska mati pri najboljši volji ne more dati.

Oba tedaj morata vzeti v roke vosek, ki ga vama je Bog izročil, da naredita iz njega, če že ne svetnika, saj človeka, ki bo vreden svojega imena. Začeti morata pa svoje delo zgodaj, predno vama iz voska postane kamen. Ti oče mu daj možke mišice in izrazito možko glavo, ti mati pa ljubeče, sočutno srce. To bodo potem junaki, ki se nikogar ne boje. Take bosta lahko poslala v življenje boje, iz katerih bodo enkrat zmagovito izšli, da z vama v nebesih praznujejo večno zmago-slavje.

DENAR V STARI KRAJ!

Kadar želite poslati denar v stari kraj se z zaupanjem obrnite na nas, imamo direktno zvezo z ljubljansko banko, nam je mogoče sedaj dostaviti denar v teku 14 dneh do treh tednov.

NAJVEČ DENARJA

bodo prejeli Vaši, če ga jim pošljete po našem posredovanju. O tem se boste prepričali.

NOBENIH SITNOSTI

za one, ki premejo denar, kajti ne bodo imeli nobenih potov, temveč bodo dobili denar naravnost na dom.

NAJHITREJE IN NAJCENEJE.

PO DNEVNEM KURZU.

ZVEZE Z VEČ BANKAMI.

Izdelujemo tudi vsakovrstna notarska dela za tukaj in v stari kraj kot: pooblastila, prošnje, pobotnice kupne in druge pogodbe. V vsakem oziru se obrnite za pojasnilo na nas.

"TISKARSKA DELA" Vam nikjer tako poceni in točno ne izvršijo kot pri nas. Poskusite!

"NAŠA KNJIGARNA" je največja (slovenska) v Ameriki.—Imamo v zalogi veliko pripovednih in drugih podučnih knjig, veliko najrazličnejših ljudskih iger in veliko zalogo molitvenikov.

GLEJTE CENIK V LISTU "EDINOST"

Obrnite se osebno ali pismeno na:

EDINOST

1849 W. 22nd St.

Chicago, Ill.

Zakaj plačevati preveč?

TAKO naj bi se vprašal vsakdo, ki potrebuje ali bo kedaj potreboval kakih notarskih del. Razni zakotni agentje odirajo naše ljudstvo da je groza. Vsakdo, ki plača več kot potrebno, **meče proč denar!**

RADI TEGA, naznanjamo slavnemu občinstvu v Chicagi in okolici, kakor tudi širom Amerike, da doli podpisana izdeljujeva vsa notarska dela med vsemi **najceneje!**

NIHČE Vam ne bo naredil prošnje (affidavit), da dobite svoje domače iz stare domovine, ceneje, kot mi!

KADAR ŽELITE dobiti svoje domače ali svoje prijatelje iz stare domovine, tedaj pišite nama in midva Vam boma dala brezplačna navodila.

Izdeljujeva raznovrstne dokumente, kot na pr. pooblastila, kupne pogodbe, pobotnice, zaprisežene izjave in prošnje za dobavo svojcev iz starega kraja. Preiskujeva lastninsko pravico zemljišč tu in v starem kraju, posredujeva v tožbenih zadevah med strankami tu in v domovini, izdeljujeva prevode iz slovenskega na angleški jezik, ali obratno, tolmačiva na sodnji ali pri kompezacijskih razpravah in dajeva vsakovrstne informacije. Cene za delo nizke, informacije zastonj.

POMNITE, da je naše geslo: "Točno in pošteno postreči vsakomur, po najnižji ceni!"

Pisma naslavlajte:

J. Jerich & M. Zeleznikar

(SLOVENSKA NOTARJA)

V URADU "EDINOST"

1849 W. 22nd St.

Chicago, Ill.

HRANITE ZA PRIHODNJOST.

Začnite nalagati prihranke na

KASPAR STATE BANK.

Blue Island Ave. and 19th St.,

CHICAGO, ILL.

Vloge: \$13,500,000

NAJVEČJA BANKA NA WEST SIDE.

LOUIS A. RUDA CO.,

Izdelujemo vsa pleharska in kovinska dela. Pokrivamo strehe in instaliramo štrešna okna.

2306-10 So. Kedzie Ave.,
CHICAGO, ILL.

NAZNANILO IN PRIPOROČILO.

Našim naročnikom in dobrotnikom kakor tudi vsem rojakom v državah Pennsylvania in West Virginia naznanjamo, da jih bo te dni obiskal Mr.

MICHAEL ŽELEZNIKAR.

On je pooblaščen pobirati naročnino, oglase in sploh vse, kar je zvezi z našimi listi "AVE MARIA", "EDINOST" in "GLASNIK PRESV. SRCA JEZUSOVEGA".

Vsem ga toplo priporočamo in obenem prosimo, da mu gre do rojaki na roke v vseh ozirih.

UPRAVA IN UREDNIŠTVO
AVE MARIJE, EDINOSTI
IN GLASNIKA P. S. J.

Mi pošljamo denar
na vse kraje

JUGOSLAVIJE,
Slovenije, Hrvatske in Srbije.

Vse pošiljatve garantira

AMERICAN STATE BANK

1825-1827 BLUE ISLAND AVENUE,
CHICAGO, ILL.

J. F. ŠTEPINA,
predsednik;

A. J. KRASA,
tajnik.

Naši zastopniki.

ki so pooblašteni pobirati naročnino za "Ave Maria", "Glasnik Presvete-ga Srca Jezusovega", "Edinost", molitvenike in druge knjige ter vse tiskovine.

OHIO.

Baberton, Ohio.—Mr. Frank Zupančič, Mr. Joseph Lekšan, Mr. Joe Podpečnik.
Newburg, Ohio.—Rev. J. J. Oman, Mr. Jakob Resnik.
Cleveland, Ohio.—Mr. Frank Suhadolnik, Mr. Anton Strniša, Mr. Joseph Meglich, Mr. Rudolph Cerkenik, Rev. A. L. Bombach, Mrs. Ivanka Gaspari.
Bedford, Ohio.—Mr. Frank Stavec.
Collinwood, Ohio.—Mr. John Mesec.
Nottingham, Ohio.—Miss Mary Mevzek.
Lorain, Ohio.—Miss Frances Bombach.

PENNSYLVANIA.

Ambridge, Pa.—Mrs. Jennie Svegel.
Beadling, Pa.—Mr. N. Simonič.
Braddock, Pa.—Mr. Joseph Lesjak.
Bridgeville, Pa.—Miss Elizabeth Pogacnik.
Burdine, Pa.—Mr. John Krek.
Canonsburg, Pa.—Mr. Mihael Tomšič, Mr. John Pelhan, Mrs. Mary Bevc, Miss F. Mohorič.
Forest City, Pa.—Mrs. Anna Grčman, Miss Mary Svete.

Johnstown, Pa.—Mr. Andrew Tomec.
Olyphant, Pa.—Miss Mary Zore.
Pittsburgh, Pa.—Mr. John Golobič, Mr. J. Bojanc, Mr. Geo. Weselich.
Steelton, Pa.—Mr. Anton Malesich.
Export, Pa.—Mr. Jakob Rink.
So. Bethlehem, Pa.—Mr. J. Korpivšek.

MINNESOTA.

Gilbert, Minn.—Mrs. A. Preglet.
Aurora, Minn.—Mrs. E. Smölich.
Biwabik, Minn.—Mr. Frank Globokar.
Chisholm, Minn.—Mrs. Barbara Globočnik, Rev. J. E. Schifferer.
Ely, Minn.—Mr. Jos. Peshel, Mr. J. Otrin.
Eveleth, Minn.—Mrs. Frances Gregorich.
Greaney, Minn.—Mrs. U. Babich.
New Duluth, Minn.—Mr. M. Spehar, Rev. A. Pirnat.
Rice, Minn.—Rev. John Trobec.
Soudan, Minn.—Mr. John Loushin.
Virginia, Minn.—Mrs. Rosie Tishel.

ILLINOIS.

Aurora, Ill.—Mrs. M. Vesel.
Chicago, Ill.—Mr. Frank Koren, Mr. Andrew Glavach.
Joliet, Ill.—Mr. Marko Bluth, Mr. Joseph F. Muhich.
La Salle, Ill.—Mr. J. Strukel.
North Chicago in Waukegan, Ill.—Mr. Joseph Drashler, Mr. Math Ogrin, Mr. J. Kosir.
Springfield, Ill.—Mrs. C. Andrews.
Bradley, Ill.—Mr. M. Smoley.

Milwaukee, Wis.—Mr. Steve Hojnik, Miss Mary Mohorko.
Sheboygan, Wis.—Mr. M. Progar.
Willard, Wis.—Mr. Frank Perovšek.
Brooklyn, N. Y.—Mr. Jos. Skrabe.
Newark, N. J.—Mrs. Johana Mevzek.
Denver, Colo.—Mr. Jos. Pavlakovič.
Pueblo, Colo.—Rev. P. Cyril O. S. B., Mrs. J. Meglen.
Indianapolis, Ind.—Mr. Louis Komlanc, Mr. Frank Markič.
Thomas, West Va.—Mr. John Lahajnar, Mrs. M. Bulich.
Calumet, Mich.—Mr. Jj Mušich, Mrs. Frances Plautz.
Iron Mountain, Mich.—Mr. A. Berce.
Detroit, Mich.—Mrs. A. Banks.
Bridgeport, Conn.—Rev. M. J. Golob.
Kansas City, Kans.—Mr. Peter Majerle.
Dodson, Md.—Mr. Jernej Intihar.
East Helena, Mont.—Mrs. Frances Ambro.
St. Louis, Mo.—Mr. John Mihelich.
So. Omaha, Nebr.—Mrs. M. Petrasich.
Valley, Wash.—Mrs. Mary Swan.
Rock Springs, Wyo.—Miss Apolonia Mrak.

J. KOSMACH,

1804 West 22nd Street

Chicago, Illinois.

Rojakom se priporočam pri nakupu raznih

Barv, varnišev, železja, ključavnic in stekla.

Prevzamem barvanje hiš zunaj in znotraj, pokladam stenski papir.

Najboljše delo, najnižje cene.

Rojaki obrnite se vselej na svojega rojaka!

LAWNDALE NATIONAL BANK

3337-39 West 26th Street, CHICAGO

CAPITAL AND SURPLUS \$300,000.00

Under Supervision of U. S. Government and Federal Reserve Supteni.

LAWNDALE STATE BANK

3205-07 West 22nd Street, CHICAGO

CAPITAL AND SURPLUS \$300,000.00

Under Supervision of State of Illinois.

DEPARTMENTS

Officers and Directors:

Commercial	Frank G. Hajicek,
Foreign Exchange	Joseph J. Salat,
Savings	Joseph F. Polak,
Real Estate Loans	Joseph Kopecky,
Bonds and Investments	Rudolph F. Hajicek,
Insurance	Frank J. Krajic,
Safety Deposit Vaults	Joseph J. Janda,
	Frank J. Vasek,
	Anton Prominski
	Chas. B. Pavlicek,
	Richard Dusil,
	Emil Klicka,
	John J. Svoboda,

Combined Deposits of both Banks Ten Million Dollars.

**Eagle window
shade works**

IZDELUJEMO ZAGRINJALA

ZA VSAKOVRSSTNA OKNA.

1617-19 So. Michigan Ave.

CHICAGO, ILL.

POKLICITE NAS!

Kadar potrebujete Avtomobile za poroke, krstinje, kakor tudi pogrebne sprevode.

V enakih slucajih se uljudno priporocam vsem Slovencem.

"Kadar poklicete na telefon, rabite vedno stev. CANAL 5889".

Phone Canal 537

ANDREW GLAVAC

1828 West 22nd Str.,
CHICAGO, ILL.

NICH. GOETTERT

POGREBNIK

(CHAPEL)

Se priporoca Slovencem.

2046 W. 23rd Street,
CHICAGO, ILL.

Podpirajte svojo sosednjo banko!

METROPOLITAN STATE BANK

ki je pod državnim nadzorstvom.

2201 WEST 22nd Street and Leavitt Street,
CHICAGO, ILL.

Kapital in prebitek	Vloge znašajo nad
\$245.000.00	\$2,000,000.00

GENERAL BANKING.

Začnite hraniti z malim, denite \$1.00
na stran.

JOSEPH F. STURDY,

(INC.)

115 East Chicago Avenue, Chicago, Illinois.

OKRAŠUJEM NOTRANJE PROSTORE.

Prepričajte se, kakšno je moje delo.

Okrasil sem notranjščino cerkve sv.
Edmunda, Oak Park, Ill. — Cerkev Brez-
madežnega Spočetja, 1415 N. Park Avenue,
Chicago, Cerkev sv. Jožefa, Rock Island, Ill.

CHICAGO ASBESTOS MFG. COMP.

Manufacturers of

STEAM PIPE AND BOILER COVERING

Mineral Wool for Insulating and Deadening

Asbestos and Roofing Material, Hair Felt, Etc. Etc.

Cor. w. 22nd Pl. & Lincoln St., Chicago

Telephone Canal 1093

MORAN HASTINGS MFG. CO.

All Kinds of

LIGHTING FIXTURES

16 and 18 West Washington Street

CHICAGO, ILL.

CENIK KNJIG.

ki smo jih ravnokar prejeli iz stare domovine.

Poučne, zabavne in razne druge knjige.	
Amerika in Amerikanci	\$2.50
Vojska na daljnem vzhodu, slikami	1.50
Vojska na Balkanu, s slikami	1.50
Vrtec, mladinska knjiga s slikami ..	1.50
Oliver Twist, vezano	3.00
Stepni Kralj Lear, povest	1.00
Straža, povest	1.25
Zgodbe Napoleonskega Huzarja	1.25
Ivan Tavčar, povesti, vezano	1.50
Pravila za oliko	1.00
Skrivnost najdenke50
Poezije Franceta Prešerna	1.00
Rodbina Polaneških, roman, vezano, 728 strani	4.00
Naša zdravila	1.00
Fran Levstik, poezije	1.00
Kobzar, povest	1.00
Doktor Zobér, izviren roman	1.25
Sosedov sin, spisal Jos. Jurčič	1.00
Jos. Jurčič, Spisi, IV. zvezek	1.25
Nasveti za hišo in dom	1.25
Petelinov Janez	1.25
S. Gregorčič, poezije	1.00
Martin Krpan, za mladino	1.00
Gospodinjstvo	1.50
Trenutki oddiha, povesti75
Slovenski pravopis75
Kratka zgodovina slovenskega slov- stva	1.25
Kraljica mučenica, zgodovinski ro- man	1.50
Večeri ob Lemanu	1.00
Fran Erjavec, Izbrani spisi, povesti	1.25
F. S. Finžgar, Pod svobodnim soln- cem	1.25
Bob za mladi zob, pesmi za mladino	.50
Taras Bulba, povest	1.25
Angeljček, za mladino	1.00
Sisto e Sesto, povest75
Kraljestvo čebel, mladinski spis75
Vojska in mir, misli seljskega mo- drijana75
Umni kmetovalec50
Poljedelstvo50
Bisernice, Ivan Šašelj	1.00
Na potu v večnost, nabožna knjiga ..	1.00
Venec slovenskih povesti	1.00
Zlatokopi, Spilman50
Iz moje čelice, M. Elizabeta	1.00
Stoletna pratika50
Naša pota, kulturna-politična preda- vanja50
Nebo žari, pesmi50
Prihajač, povest	1.00
Francoska slovnica50
Zločin v Sarajevu50
Pegam in Lamberger, povest75
Država brez Boga50
Slovenski Sadjar	1.00
Njiva, spisal Rev. Meško25
Knjiga o lepem vedenju, vezana	2.00
Austrijska ekspedicija50
Korejska brata, povest, Rev. Spilman	.50
Preganjanje indijanskih misijonar- jev, Rev. Spilman50
Mlada mornarja, Rev. Spilman35
Valentin Vodnik, prvi slovenski pes- nik50
Vzorniki prvega sv. Obhajila	1.00
Peter Rokodelčič, povest75
Mladost, korotanska povest50
Alešovec, Kako sem se jaz likal. Povest slovenskega trpina	1.50
Vodnik marijanski	1.00
Želišča v podobah50
Podrobni načrt za poučevanje vero- uka25
Vojnimir ali Poganstvo in krst75
Jaromil, pravljica35
V zverinjaku, knjiga s podobami za otroke	1.00
Knjigovodstvo	1.50
Slovensko-hrvatski katoliški shod, 1913	1.50
Spolne bolezni	1.00
Črna Gora, pripovedna pesem25
Temelji krščanstva, Dr. Svetina75
Kateheze za prvence75
Dere, povest75
Don Kišot iz La Manhe35
Povestice, Tagore45
Na valovih južnega morja pripoved- ka35
Boy, krasen roman, spisal A. Kalan	1.50
Zvesti sin, povest50
Patria, povesti iz irske junaške dobe	.50
Cvetje na poti življenja, krasne po- ezije, M. Elizabeta	1.00
Barvaste čreplnje, povesti50
Pravoslavje, spisal Dr. Grivec75
Vstajenje, povest50
Odiseja, povest75
Kazaki, povest	1.00
Na različnih potih, povest45
Narod, ki izumira45
Sv. Ciril in Metod50
Orožnovi spisi50
Svetobor, povest	1.00
Malo življenje, Dr. Detela	1.00
Dve sliki, Rev. Meško75
Sotor Miru, poezije75
Dedek je pravil, pravljice75
Cesar Maks in Mehika25
Car in tesar, pripovedka35
Tri povesti grofa Leva Tolstega75
Turki pred sv. Tilmom, zgodovinska povest	1.00
Hudo brezдно, povest75
Juan Miseria, povest	1.00
Bitka pri Visu75
Naročilom je priložiti denarno vred- nost, bodisi v gotovini, poštni nakazni- ci ali poštnih znamkah. Poštšina je pri vseh cenah vračunjena.	
Pisma naslavlajte:	

Compliments

of a

Friend.

Compliments of

SYCAMORE COFFEE STORE
EDWARDS & KEIL,
1849 Blue Island Ave.,
CHICAGO, ILL.

SLOVENIAN FRANCISCAN PRESS

1849 W. 22nd St., Chicago, Ill.

Phone Canal 1509

Complements of
**THE ILLINOIS BEDDING &
MATTRESS CO.**

Manufacturers of
Mattresses and Box Springs
1319-21 Blue Island Ave., Chicago, Ill.

Telephone Randolph 4849

WORTHMANN & STEINBACH,
Architects and Superintendents
Suite 1603 Ashland Block
N. E. cor Clark and Randolph Sts.
CHICAGO
Ecclesiastical Architecture a Specialty

PETER A. MILLER

Jeweler and Optometrist

Diamonds, Watches, Jewelry
2128 W. 22nd St., Chicago, Illinois.
Phone Canal 5838

Vi potrebujete vsakovrsten stenski
papir. Pri nas ga dobite, kakoršne-
ga želite. Zato pridite pogledat!
THE ISGO WALL PAPER

HOUSE, Inc.

2115-17 West 21st Street,
CHICAGO, ILL.

Pozdrav!

**ILLINOIS WHOLESALE
DRUG & MFG. CO.**

Compliments
of a
FRIEND

Telephone Canal 246.

W. J. RUSSELL and CO.

Generalni stavbeniki.

Uradni prostori:

**2280 Blue Island Avenue,
CHICAGO, ILL.**

Vsako popravilo Vam skrbno
izvršimo še danes podnevi ali po-
noči. Proračune in načrte Vam
oskrbimo z veseljem.

BRANKO LAZAREVIČ,
4. generalni Jugoslov. konzul v
Chicago.

Naslov:
Consulate General of The S. H. S.,
115 So. Dearborn Street,
CHICAGO, ILL.

Compliments
of a
FRIEND

HIŠA DOBRE GLASBE

THOMAS KOSATKA & CO.

Prvi med glasbenimi instrumenti

Columbia Grafonolas and Records

**1425 West 18th St.
CHICAGO, ILL.**

Mrtvim v spomin.

† REV. A. A. PRINČIČ.

Smrt zdaj pa zdaj napravi kako vrzel v vrsti slovenske duhovščine v Ameriki, ki je življenje ne zadela, ker manjka naraščaja in dotoka iz starega kraja. (Zato je izguba vsacega res nenadomestljiva. Rajni Rev. Prinčič sicer ni mogel veliko delati v dušnem pastirstvu, ker je bil celo svoje duhovniško življenje bolan.

Ko je prišel l. 1907. kot absolvirani četrtošolec iz Ljubljane, kjer je bil 1892. rojen, v Ameriko in nadaljeval svoje študije, se je v semenišču prehladil, ter dobil jetiko, ki mu je počasi sesala življensko moč, dokler mu je 25. febr. ni izsesala. Zato ni mogel kazati na kaka posebna zunanja dela in vspehe svojega duhovniškega zvanja.

Toda duhovnika se ne sme

ceniti samo po njegovem zunanjem delu in vspehih, ki jih je imel pri njem. Vsak duhovnik je os Ecclesiae, usta sv. Cerkve. Njegova molitev, ki jo tudi bolan lahko opravlja, saj tako bolan, kakor je bil rajni Rev. Prinčič, ni molitev navadnega kristjana, ampak je molitev sv. Cerkve, ki rosi blagoslov na verne, če je morda tudi sama na sebi slabo opravljena, ker ko duhovnik moli svoje duhovske molitve, moli pravzaprav sv. Cerkev, ki vedno dobro moli. Ko sv. Alfonz Liguori radi starosti in bolehnosti ni več mogel svoje škofije obiskovati, kar je škofova dolžnost, je prosil papeža, naj sprejme njegovo odpoved in izroči škofovsko palico mlajši moči. Papež mu je pa odpisal: Ljubi sin, tvoje prošnje ne morem uslišati. Ti le lepo moli na bolniški postelji za svojo škofijo, tvoja molitev bo več pomagala, kot sto vizitacij, obiskov fara. Sad molitve seveda ni vedno viden, a zato nič manj gotov, kot viden sad dela. In pokojni Rev. Prinčič je rad zalival delo svojih zdravih duhovnih tovarišev z molitvijo in nekrvavo daritvijo. Ako je duhovnik le mašuje, pa četudi samo enkrat v življenju, ni zastoj živel.

V predzadnji številki našega lista smo se spomnili njegove mamiče, blage žene, ki je z njim delila trpljenje dolgotrajne bolezn, kakor je le mati zna s svojim otrokom. Odkar je sam nosil križ, ga je potrl in strl. Hitro je šel za mamico, da z njo deli veselje s katero je delil trpljenje.

† Rev. A. A. Prinčič.

† MRS. IVANA BONČA.

Ta grob ni več svež. Ena pomlad je že šla čezenj, kmalu bo šla druga. Ne vemo, kako da mej tistimi, ki so pred letom na njen sveži grob trosili cvetje, ni bilo Ave Marije, dasi je imela dosti vzroka za to. Naj za obletnico popravi zamujeno. Saj kdor krasi eno leto star grob, se kaže še bolj hvaležnega, kot tisti, ki na svežega polaga venec.

Mrs. I. Bonča je bila ena najvnetejših članic chicaške podružnice društva krščanskih žena in mater, dosmrtna naročnica in dobrotnica Ave Marije, ter naša dobra cerkvena mati.

Pred vsem je bila blagopokojnica vzgled zveste in ljubeče krščanske žene, ki je živela tako, da bi jo vsaki naših žena lahko postavili za zgled. Ljubila je posebno sirote in zapuščene otroke. Dasi jo Bog ni blagoslovil z lastnimi otroci, vendar jih je imela vedno nekoliko okrog sebe in se z njimi ukvarjala, zlasti revnejših mater, ki so si morale iskati dela, da so svojim otročičkom zaslužile vsakdanjega kruha.

Pa še eno Detice je zelo ljubila Mrs. Bonča in to je bilo Detice Jezusčka v revnem našem tabernaklju. Da bi pokazala to svojo ljubezen do Jezusa v presvetem Rešnjem Telesu, je skrbela dolgo časa brezplačno za vse cerkveno perilo. Vsaki pondeljek je prihajala po sveti maši v zakristijo in kar se ji ni zdelo posebno snažno in belo, je vse pobrala in z največjo skrbjo oprala. "Kako sem vesela", je rekla, "da smem imeti to čast, da perem sveto perilo, ki se rabi pri službi božji". Ni zamudila niti enega tedna.

Kako je lepo od katoliške ženske, pa naj je to dekle ali žena, ako ima veselje do tega dela, da skrbi za snago okrog oltarja. V koliko cerkvah najdemo cerkveno perilo zamazano. Cerkev je revna in ne more plačevati dragih peril, župnik sam tudi ne more prati, tako se mora bolj po malem snažiti, samo kar je najnujnejše. Kako vzvišeno in kako plemenito je to delo za vsako žensko.

O ko bi imeli več slovenskih žena in deklet po nasebinah, ki bi hotele posnemati blagopokojno Mrs. Bonča in bi enako hotele vsaki teden nekoliko uric posvetiti čiščenju cerkvenega perila! Po župnijah, kjer je živa vera v Presveti Zakrament, kjer farani vedo, zakaj jim gori pred velikim oltarjem večna lučka, najdete taka dekleta in žene, ki žrtvujejo nekoliko svojega časa, da poskrbe za nedeljo, očistijo oltar, spremene cerkvene prte, osnažijo cerkvene karpete (tepihe) omijejo posodice za vodo in vino, i. t. d. Vzvišeno delo.

† Mrs. Ivana Bonča.

Mrs. Bonča je bila taka blaga in plemenita slovenska žena, kateri sedaj Gospod Jezus v nebesih gotovo plačuje, kar je zanj storila v svojem življenju. "Bil sem nag, pa si me oblekla . . ." zato pojdi v veselje mojega Očeta.

Enako je gotovo sprejela Mrs. Bonča tudi plačilo od Marije za svoj trud za list Ave Maria, katerega je razširjala. Gotovo ji nebeška Mati ni ostala dolžna nobenega centa, katerega je potrošila za ta list in njeno čast, nobenega koraka, ki ga je za to storila!

Lahka vama bodi tuja zemlja! Počivajta v božjem miru!

AVE MARIJO — ZASTONJ
dobiš za to leto ako dobiš pet novih naročnikov.

Rev. Evstahij Berlec O. F. M.

POZDRAVLJENA, CERKEV.

Pozdravljena, Cerkev, ti božja nevesta,
glavo ti ovija svetosti sijaj,
za Križanim hodiš ljubeča in zvesta,
od daleč že vabi te večnosti maj!

Premagala vse boš viharje, mra-
kove,
o pride, o pride tvoj veliki dan! —
Čuj, večna Beseda slovesno te zove:
"Pogumna za mano! Saj boj bo
končan!"

Ti vneto, o Mati, oklepaš se križa,
v nebesa ozira se tvoje oko . . .
Stoletja minevajo — praznik se bliža,
Zveličar bo dvignil mogočno roko:

"Otroci le pridite blagoslovljeni,
izvoljena deca Očeta-Boga!
V poskušnjah življenja služili ste
meni,
kraljujte na veke v svetlobi neba!"

Blaženi Henrik Suzo je nekega dne žalosten sedel v svoji sobi, ker mu je bil Bog malo prej razodel, da bo moral mnogo trpeti. Tedaj mu pravi božji glas: Odpri okno! Odpre in kaj vidi? Enega psa vidi, ki z gobcem srdito trga neko kunjco. Tako bodo tebe trgali ob rekljivi jeziki, mu pravi glas božji, a vdaj se in trpi tako potrpežljivo, kot ona kunjca. Henrik je šel, vzel psu tisto kunjco in jo hranil kot dragoceno stvar. Kadar ga je kaj hotelo v nejevoljo spraviti, jo je vzel v roke, se spomnil božjega glasu in se pomiril.

Isti enkrat štiri tedne ni imel kekega posebnega trpljenja. Radi tega ga je začelo zelo skrbeti, kako je z njim pred Bogom. Ko je kmalu na to zvedel, da mu strežejo po življenju, ker mu podtikajo, da je neko plemkinjo v krivo vero zapeljal, eno drugo žensko pa izneveril njenemu možu — kar je bilo seve na celem izmišljeno — je bil zopet ves srečen, češ, da ga Bog vendar še ni zapustil, ker ga tepe.

ALI SI POZABIL???

da je ta mesec mesec katoliškega tiska. H koncu že gre in mi od tebe nimamo še nobenega novega naročnika.

TVOJ NEDELJSKI TOVARIS.

Piše Rev. Smoley.

V SPREMSTVU MATERE.

(Sedem postnih govorov).

VII.

Ko je tedaj Jezus vzel kisa, je rekel: Dopolnjeno je! In je glavo nagnil in je izročil duha. Jan. 19. 35.

Najgenjivejša doba v cerkvenem letu je Veliki teden, in najgenjivejši dan v tem tednu je Veliki petek.

Žalostno je ta dan v cerkvi. Zvonovi so utihnili. Pred pričetkom obredov vržejo se duhovni pred oltarjem na svoj obraz v znamenje žalosti. Prično se potem molitve za razne stanove in vse ljudi. Odgrne se križ in poje: “Ecce lignum crucis! Glejte, les križa, na katerem je viselo zveličanje sveta! Pridite, poklonimo se mu! Cerkev nas vabi ta dan k češčenju sv. križa. In v duhu nas popelje zopet na Kalvarijo, da bi še enkrat videli grozne bolečine, ki jih je Kristus trpel, da bi videli njegovo smrt — in od tod nas popelje k grobu, kamor so položili mrtvo telo Kristusovo.

Celi postni čas smo šli v spremstvu Marijinem po križevi poti za Kristom, premišljevali smo, kaj je trpel Kristus, kaj je trpela Marija, kaki nauki slede iz tega za nas. — Končajmo danes to pot, pojdemo še enkrat v Marijinem spremstvu za trpečim Kristom. Stopimo še enkrat na Kalvarijo, opazujmo poslednje Kristove trenutke, opazujmo njegovo Mater, spremimo jo k grobu in ne pozabimo naukov, ki jih nam dajejo dogodki na Kalvariji.

Tri ure je visel Kristus na križu. V poslednjih bolečinah je trepetalo njegovo telo. Razpete roke in noge so mu povzročale neznosne bolečine. Si je hotel olajšati bolečine na rokah, raztrgale so se rane na no-

gah. Je hotel olajšati bolečine na nogah, trgale so se rane na rokah. Opažati je bilo, da se bliža smrt. Telo je počivalo, barva je pričela izginjati, truplo je bledelo. Še enkrat je dvignil Kristus kronano glavo in vzkliknil z močnim glasom: “Dopolnjeno je!”

Da, dopolnjeno je bilo velikansko delo odrešenja! Dopolnjena je bila daritev, poplačan dolg človeštva! Dopolnjeno je bilo vse, kar so proročevali preroki.

In je glavo nagnil in je izdihnil duha, pravi evangelist.

Prišla je smrt, konec je bilo bolečin, konec je bilo trpljenja.

Kristus je prestal vse!

Blede telo je viselo na križu! S krvavimi črkami je bilo tu napisano, kar e Kristus enkrat rekel o božji ljubezni: “Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da se nikdo, kdor v njega veruje, ne pogubi, ampak ima večno življenje . . . Nikdo nima večje ljubezni ko ta, ki da življenje za svoje prijatelje”. Dragi moji! Slišite njegove besede? Prijatelje imenuje grešnike!

Komaj je Kristus izdihnil, pričele so se dogajati grozne reči: Zemlja se je tresla, skale kalvarijske so pokale, grobi so se odpirali. V tempelju se je pretrgalo zagrinjalo od vrha do tal. Božje pričevanje je proniklo naravo in tempelj.

Vojaški stotnik, stoječ pod križem in videč, kaj se godi, je slavil Boga in rekel: “Resnično, ta je bil Sin Božji”. In podobno so delali vojaki. Ljudstvo pa se je trkalo na prsi in bežalo s Kalvarije. Tu je ostala le vojaška straža, Marija z Janezom, Marijo Magdaleno in nekoliko prijatelji.

Veliki duhovni so šli k Pilatu in

ga prosili, da bi dal zlomiti kosti križanih, da bi tako pospešili smrt, da bi jih mogli vzeti s križa, ker drugi dan je bil sobotni dan, veliki velikonočni praznik. Mrtva trupla niso smela ostati na križu, na sobotni dan jih pa s križa tudi niso mogli sneti, ker bi po nauku farizejev onečastili Gospodov dan. Razun tega pa so se farizeji bali, da bi ljudstvo ne spremenilo svojega mišljenja in se, videč truplo Jezusovo, ne obrnilo proti njim. Trupla so hoteli imeti farizeji odstranjena.

Pilat je dal dovoljenje. Vojaki so zlomili kosti razbojnikoma, ko so pa prišli do Jezusa, so videli, da je že mrtev. Vendar se je hotel eden vojakov zagotoviti, zato je s kopjem prebodel Jezusovo stran. Pritekla je iz nje kri in voda.

Sedaj je nastalo vprašanje, kako bodo mrtvo truplo pokopali. Jezusovi prijatelji so se bali, da bodo vojaki grdo ravnali z mrtvim truplom, da bo skupno pokopano z razbojniki. Zgodilo se je drugače.

Bogat mož iz mesta Arimateje, imenom Jožef, je šel k Pilatu in ga poprosil za Jezusovo telo. Bil je član velikega sveta judovskega in skriven Jezusov učenec. Ni soglašal s tem, kar se je godilo v zbornici. Saj po smrti je hotel zabraniti vsako onečaščenje. Pilat ni hotel sprva verjeti, da bi bil Jezus že mrtev, poklical je stotnika, ki je imel službo pri križanju, in ta je potrdil smrt. Nato je dobil Jožef truplo. Hitro je kupil dragega platna in šel na Kalvarijo, da bi pokopal truplo Gospodovo. Blizo je imel svoj vrt in v tem vrtu za sebe izsekan grob v skalo. V ta grob je hotel Jezusa položiti.

Prišel je pa na Kalvarijo še drug skriven Jezusov učenec, Nikodem.—

Tudi ta je bil član visokega sveta. Enkrat je prišel skrivaj po noči k Jezusu, da bi se od njega poučil. Ta je nakupil dragih mazil, da bi Kristusovo truplo mazilili.

Truplo so sedaj sneli s križa. Pristavili so lestev, potegnili ven žeblice, sneli trnjevo krono. Grozne rane je bilo videti še le sedaj. Mrtvo telo položili so sedaj Mariji v naročje . . .

Dosedaj smo vedno premišljevali, kaj je trpel Kristus, kaj je trpela Marija. Premišljajmo tudi danes, kaj je trpela Marija pri zadnjih dogodkih na Kalvariji.

S kako boleščjo je gledala na neštivilne rane na Sinovem truplu! — Srce se je krčilo neizmerne bolesti!

In v teh boleščih se je spominjala poslednjih besedi svojega Sina!

V bolesti je poljubljala svojega mrtvega Sina, njene solze so močile njegov obraz.

Truplo so zavili nato v dragocene tanjšice, prepojene z dišavami. Še enkrat je pogledala Marija na mrtvo obličje, še enkrat je je poljubila, potem so ga popolnoma zavili v platno. Nesli so truplo k grobu.

Vsak pogreb je žalosten. Ta pogreb pa je bil nekaj nenavadnega, nesli so Sina Božjega k grobu, Sina Božjega, ki se je daroval za grehe človeštva.

V preveliki bolesti je šla Marija v mrtvaškem sprevedu.

Nekdaj je šla v mestu Najm tudi mati za pogrebom svojega edinega sina. Britko je jokala, in Odrešenik je pristopil in rekel: "Ne jokaj!" In oživil ji je sina. Bo li sedaj kdo pristopil k Materi Mariji in ji rekel: "Ne jokaj?" Ne nikogar ni bilo.

Prišli so k grobu. Spoštljivo so položili mrtvo truplo v grob, duri so zaprli in privalili velik kamen.

Tu je počivalo sedaj v sredi cvetja Jezusovo truplo, angeli so je stražili.

Od templjevih višin zadonel je glas trobente, oznanjajoč, da je napočil sobonti dan. Židje so namreč pričeli dan šteti s solncnim zahodom.

Marija, Janez, Marija Magdalena in druge pobožne žene so se vrnile v mesto.

Žalostno je bilo v Marijinem domu to noč, slišati je bilo le jok in plač. Prihajali so apostoli, drug za drugim, žalostni, sramovali so se, da so pobegnili najbolj je bilo sram Petra, ki je Krista zatajil.

Tu je bila zbrana prvotna cerkev Kristusova. Ni bilo nikogar, ki bi jih bil tolažil? Da, bila je, Marija, ki je vedela, da vstane njen sin od mrtvih. Tolažila je vse, bila je že takrat življenja sladkost in upanje cerkve. Bilo je to v soboto — in v spomin na to posvetila je cerkev soboto Mariji.

Sedaj preostaja še nam, da obrnemo misli k samim sebi in premislimo, kak nauk sledi za nas iz teh poslednjih dogodkov na Golgoti.

Opozarjam vas na troje.

V prvi vrsti na trenutek, ko je Gospod z močnim glasom zavpil: "Dopolnjeno je!", nagnil svojo glavo in izdihnil dušo. Te besede veljajo nam. Naše odrešenje je bilo dokončano. Ozrimo se še enkrat na mrtvo truplo našega Zveličarja! Kako razbito, kako zmučeno je to telo! Kako veliko daritev je doprinesel za nas! To je storil Zveličar za nas. Kaj pa smo mi storili za svoje zveličanje? S sramoto moramo priznati: Dosedaj še skoro nič! — Marsikomu je še molitev preveč, še hoja v cerkev mu je pretežka.

Dragi, spominjajmo se velikanske žrtve Kristusove. Naj nam ne bo žal, ako je tudi nam treba do prinese kako žrtev za naše zveličanje in Kristusovo cerkev.

Dalje vas opozarjam na snetje Kristusovega telesa s križa.

V Kelmorajnu imajo na oltarju sliko, predstavljajočo snemanje Kristusovega telesa s križa. Kakor je bila srednjeveška navada, je slikar v koticu tudi sebe naslikal. In naslikal je sebe, ko vleče žrebclj iz Kristusove roke. Ko so ga vprašali, kako mu je prišlo to na misel, je rekel: "Koliko žebcljev sem že zabil s svojimi grehi v Kristusove roke in noge: Zadnji čas je, da vsaj

enega ven potegnem!"

Kako resničen odgovor! Prerok Izaija je rekel: "Ranjen je za naše grehe . . ." Koliko žebcljev smo že mi zabili v svojem življenju v Kristusovo telo! Zadnji čas je, da bi jih pričeli potegovati ven, to je, da bi grehe opustili, svoje življenje poboljšali.

In tretje, na kar vas opozarjam, je: Položenje Kristusa v grob.

Gospodovo telo je bilo položeno v grob in tam mirno počivalo. Angelski zbori so grob obdajali. Misli takratne — sicer še male cerkve — so hitele k grobu.

Dragi moji! Tudi po naših cerkvah je shranjeno Kristusovo Telo: v tabernakeljnu, v zakramentu sv. Rešnjega Telesa živi in biva med nami! Ni to mrtvo telo, je živo, je Božji Odrešenik z dušo in telesom in božanstvom. Sam je rekel: "To je moje Telo!"

Kako velika sreča za nas, da je Kristus med nami! Sem pohitimo s svojimi mislimi, sem hodimo pogostoma, da bomo svojega Odrešenika počastili.

Poslovimo se sedaj v duhu od groba!

Na nekem pokopališču je krasen grobni pomnik, in na njem vsekane besede: "Počivaj v pokoju, draga mati! Tvoj sin ti bo vedno poslušen!"

Podobne misli imejmo tudi mi, ko se poslavljamo od groba Gospodovega. Zahvalimo se Odrešeniku za njegovo ljubezen, za njegove rane in recimo v duhu: "Počivaj v pokoju, — tvoj sin, tvoja hči ti bo vedno poslušna, do svojega poslednjega zdihljenja. Amen."

VELIKONOČNA NEDELJA.

Ne bojte se!

Mar. 16, 6.

Zgodaj v jutro, prvi dan po oni velikonočni soboti, ko je Kristus Gospod počival v grobu, so korakale pobožne jeruzalemske žene k grobu, da bi po takratnem običaju mrtvemu truplu izkazale poslednjo čast, da bi je mazilile z dišečimi mazili. Ena skrb jih je trla med potjo: Kdo

nam bo odvalil kamen od groba? Bil je namreč silno težak.

Ko pa so prišle k grobu, so se zelo prestrašile. Kamen je bil odvaljen, grob odprt. Prestrašene so šle v grob, a trupla Gospodovega ni bilo več tam, zagledale pa so angeljsko prikazen, ki jim je rekla: “Ne bojte se! Jezusa iščete, Nazarenskega, križanega, vstal je, ni ga tukaj!”

Kaka novica! Kristus je vstal od mrtvih! Kaj vse obsega ta novica! Kako radost vzbuja v srcih vseh, ki so zvesti Kristu! Po celem svetu, od severa do juga, od vzhoda do zapada, odmeva ta radost; po vseh cerkvah doni danes slavnostni spev: Aleluja, Aleluja!

“Ne bojte se!”, rekel je angelj prestrašenim ženam. Ta glas od groba Gospodovega doni i k nam. Tudi mi smo premnogokrat v življenju prestrašeni, britkosti nas obdajajo, bojimo se za se in za druge. Bojimo se, ko vidimo, kako preganjajo vero, bojimo se radi lastnih grehov, bojimo se radi raznih križev v našem življenju, bojimo se pa posebno smrti. Dragi, tudi nam velja angeljev glas: “Ne bojte se!” In to naj bo predmet današnjega premišljanja.

Kristjan je prestrašen, ko vidi, kako preganjajo vero. Mi vsi vidimo, kako napadajo cerkev, kako napadajo vero, napadajo jo celo taki, ki trdijo, da so “dobri” katoličani. Nasprotniki se poslužujejo vseh sredstev. Po mnogih državah so pregnali vero iz šol, zaprli so cerkve, iztrgali bi radi ljudstvu vero iz srca.

Bo li izginila vera? Jo bo li sovražnik uničil,

Premnoge navdaja strah radi tega.

Stopite k grobu Gospodovemu, tam slišite angeljev glas: “Ne bojte se!”

Ustanovitelja te vere so tudi preganjali, zasramovali so ga, lovili so ga v njegovih besedah, seveda za stonj, rabili so nasilje proti njemu, bičali so ga, s trnjem kronali, križali, in pred grob, kjer je počival,

zavalili težak kamen in grob zapečatili.

Je li bil Kristus s tem uničen? Ne! Umril je, in s tem je odrešil svet — a uničen ni bil. “Jezusa iščete, Nazaretskega, križanega! Vstal je, ni ga tukaj”, oznanil je angelj veselo vest prestrašenim ženam. Vstal je od mrtvih, kakor je napovedal to svojim apostolom. In poslal je svoje apostole po širnem svetu, oznanjat ta evangelij. Tega evangelija pa ne bodo uničili, ker ima božjo silo. Da, posrečilo se bo morda marsikateremu in marsikje potlačiti vero do groba — uničili, zatrti je ne bodo! Ne bojte se tega! Samo za eno skrbite: Vsak izmed vas naj si ohrani trdno vero, ohrani vero v svoji rodbini, vero v svoji domačiji, vero v svoji domovini, in vera bo ohranjena.

Boje se ljudje radi svojih grehov. So se jih spovedali, vendar so še v strahu. I takim velja angeljev glas: “Ne bojte se!”

Kristus je umrl in bil v grob položen. Za koga je umrl? Za grešnike. Toraj tudi za nas. Plačal je za nas dolg in nas rešil večnega pogubljenja. Vstal je zopet od mrtvih. Ne bojte se toraj, odrešeni ste! Zato pa hvaležno padite na vaša kolena in se zahvalite Gospodu za njegovo ljubezen! Ljubite ga s celim srcem, in se v bodoče varujte vsakega greha. Tako mu boste najbolj povrnili njegovo ljubezen.

Prestrašeni so ljudje radi trpljenja in križev, ki jih morajo na svetu prenašati. Nekoga tare revščina, drugega bolezen, pride morda celo grenka smrt. Kdaj bo li konec mojega trpljenja? marsikateri zdi huje. Kdaj, o Gospod, me osvobodiš mojih križev? Kako dobro se godi drugim, in koliko jaz trpim? Take in slične misli imajo ljudje.

Vi, ki trpite, stopite z menoj k grobu! Slišali boste angeljev glas: “Ne bojte se!” Tudi vas čaka vstajenje k boljšemu, srečnejšemu življenju.

Poglejte na Krista! Od jaslje do križa je bilo njegovo življenje trpljenje, in končno sramotna smrt! S

prerokom Jeremijem je lahko rekel: “O vi vsi, ki mimo greste, pogledjte, če je kaka bolečina, kakor je bolečina moja!” Umril je na križu. A vstal je od mrtvih. In prikazal se je dvema učencema in jima rekel: “Ali ni bilo potrebno, da je Kristus vse to trpel in šel tako v svojo slavo?” I vas, dragi moji, čaka konec trpljenja, čaka dan vaše slave! Kristus Gospod je rekel: “Kdor hoče biti moj učenec, naj vzame svoj križ na svoje rame in hodi za menoj!” Po križevi poti je šel On, po križevi poti je šla njegova Mati, po križevi poti bomo i mi dospeli v srečno večnost.

Strah obdaja človeka radi smrti!

Da, britka je smrt! Koliko britkosti nam prinaša!

Toda teh britkosti je konec, strah je prazen. S čim?

Stopite še enkrat v duhu z menoj k grobu, poslušajte še enkrat angeljev glas: “Ne bojte se! Jezusa iščete Nazaretskega, križanega? — Vstal je, ni ga tukaj!” Kristus je umrl, a premagal je smrt, ko je vstal od mrtvih.

Zato vprašuje sv. Pavel: “Smrt, kje je tvoja zmaga?”

Smrt nima zmage nad nami; za smrtjo nam prihaja novo življenje. Zato ne žalujte, če vam kdo vaših dragih umrje, ne zgubite ga za vedno. Ne žalujte in ne bojte se, ko prihaja vaša poslednja ura. Za grobom je zopet novo, daljše življenje, pri Kristusu se bomo zopet videli. Sam je rekel: “Jaz sem vstajenje in življenje, kdor v me veruje, bo živel, ko bi umrl”. On je rekel svojim učencem: “Zopet vas vidim, in radovalo se bo vaše srce in vaše radosti nikdo od vas ne vzame”.

To je glas, ki ga slišimo danes od Gospodovega groba: “Ne bojte se!” Ne bojte se, ko vidite, kako preganjajo vero in cerkev, ne bojte se radi grehov, ki so vam že odpuščeni, ne bojte se križev, ki jih morate prenašati ne bojte se vaše poslednje ure. Kristus je vstal od mrtvih, in njegovo vstajenje je nam poročstvo za naše upanje v večno življenje. Amen.

Iz katoliškega in nekato- liškega sveta.

Katoliško šolo in narodni dom bo kmalu imela naša chicaška naselbina. Za Xmas prezent je sv. Štefan dobil zagotovilo, da bo dobil svojo šolo in še narodni dom po vrhu. Da ne bo ostalo samo pri obljubi, ampak bo, če Bog da, ob letu že izpolnjena, priča vnema, s katero se za to dela. Dvomimo, če je kdaj kada ameriško-slovenska misel te velikosti, tako hitro postala dejanje, kakor bo ta in to v teh težkih časih, ko vse s strahom gleda v negotovo prihodnost. Ljubezen do otrok, ki jim je nova šola in dom v prvi vrsti namenjen, je pač še vedno ena najmočnejših gonilnih sil. Ko so stariši uvideli, za naše otroke gre, so, bi dejal, z obema rokama poprijeli za delo in z obema rokama segli v žep. Z navdušenjem, ki mu ga zlepa ni para, hodijo možje in žene v prostih urah od družine do družine kolektat. Če jih kje pri enih vratih ven vržejo silijo pri drugih notri. Sicer pa, kakor pripovedujejo, jih je veliko, ki niso naši, pa to delo pozdravljajo in ne odrečejo svojega daru. Narava se pač ne da vbiti. Čeravno je kdo družega mišljenja, srce ima še vedno bolj ali manj očetovsko, otroke bi imel rad dobre. In ker ve, četudi usta morda drugače govore, da katoliške šole glede celotne vzgoje in vspehov pri njej, daleč nadkriljujejo publiko, se mu odpre srce in roka — za otroka. Zanimivo je poslušati kolektorje in kolektorice, ko prihajajo, večkrat že v poznih nočnih urah, s svojih res misijonskih potov in pripovedujejo, kako so nabrali in kaj so doživeli. Človek se nehote spomni svetopisemskega prizora, ko so Gospodovi učenci prihajali z misijonskih potov in veseli pripovedovali svojemu božjemu mojstru: Glej še hudobni duhovi so nam pokorni. Tako pripovedujejo ti. Še ta in ta nas je prijazno sprejel in nam dal, pa bo še dal, ko se bo za čelo z delom. Ljudje so boljših src, kakor bi kdo mislil. Če se bo delo z istim navdušenjem nadaljevalo, kakor se je doslej, kar Bog daj, ni nikakega dvoma, da bodo naši otročiči že to jesen hiteli v svoj novi dom izobrazbe duha in srca. Tu jih bodo sprejemale iz rok telesnih mater druge matere, ki so se iz ljubezni do mladine odrekle telesnemu materinstvu, da morejo svoja vendar le materinska srca njej posvetiti. Ko bodo stariši svoje najdražje videli v tako dobrih in večjih rokah, bodo pozabili na vse žrtve. Toraj z božjo pomočjo pogumno naprej do cilja!

Iz Jugoslavije ne slišimo nič dobrega.

Zdaj kujejo novo državno ustavo. Kaka bo, si laško mislimo. Delajo jo sami sovražniki vere in naroda. Zadnji čas je sicer Jugoslovanski klub vstopil v vlado, a njega ne bodo poslušali, je preneznaten. Ko bi bil kmetijski kralj št. 2, Radič res tak ljudski prijatelj, kot se baha, bi zdaj podal roko Jugoslovanskemu klubu, ki zastopa slovensko ljudsko in hrvatsko pučko stranko, pa bi tvoril z njim blok, preko katerega bi ne bilo tako lahko mogoče iti. Zdaj pa s svojo hinavsko komedijo ljudstvo še bega. Prireja shode, zadnji čas tudi ob slovenski meji, jih otvarja s pozdravom: Hvaljen Jezus in Marija, govori navdušeno o veri, v resnici mu je pa veča deveta briga. Kjer more spodkopava ugled in vpliv Cerkve in duhovščine. Prav tako dela kot svoj čas naši "pobožni" liberalci, ki so tudi molili na kmetijskih shodih, potem so se pa prav zadovoljno in porogljivo smejali "zarukanemu kmetu", ki so ga tako imenitno potegnili.

Nemški škofje za versko šolo. — Vsi katoliški škofje Nemčije so predložili državni zbornici obširno spomenico, v kateri so podali smernice glede verskega pouka po šolah. Odločno zahtevajo za vse šole verski pouk. Ako je le deset otrok kakega veroizpovedanja v razredu, se jim mora poskrbeti za verski pouk. Tega morejo dajati le od posebne komisije za to izprašani veroučitelji. Vse učne knjige morajo biti pisane v verskem in ne protiverskem duhu. Slednjič zahtevajo, da mora država iz svojih sredstev podpirati tudi katoliške zasebne šole. To je moška beseda.

Katoliška zmaga na Luksenburškem. — Pri volitvah v državni zbor so katoličani zmagali na čeli črti. Vse drugo, rdeče in brezbarveno, je kakor povsod, skupaj potegnilo, da bi jih z združenimi močmi pritisnilo ob steno. Vse so porazili. To je tem bolj sijajna zmaga, ker so doslej protiverske stranke imele ogromno večino v parlamentu.

Katolicizem in boljševiscem. — V francoskem parlamentu je poslanec Forgeot dal katolicizmu takole spričevalo: Jaz nisem katoličan, a moram priznati, da katolicizem že malone dva tisoč let povsod brani družino, red, delo, last in to je vse na čemer sloni dostojanstvo in neodvisnost državljanov. Obenem je to najboljša bramba proti rušiteljem pravega in družabnega reda, boljševiskom. Papež je daroval za jugoslovanske sirote pol milijona dinarjev.

Loretska sv. hišica pogorela. — Ta častitljiva krščanska starina, katere stene so objemale najsvetejšo družino in samo včlovečeno Besedo, je bila biser mej mnogimi našimi božjimi poti. Radi tega so jo verna srca obdarovala z dragocenostmi in umetnijami prve vrste. Njeni zakladi so predstavljali več milijonsko vrednost. En del teh so l. 1788 Francozi odnesli, drugo je zdaj ogenj, kolikor je mogel, uničil. Škoda se ceni na dvanajst milijonov lir. Ogenj je nastal v shrambi, kjer so se hranili dve posodici, ki ju je po pobožnem izročilu rabila še sv. Družina. Papež je obljubil, da se bo škoda kmalu popravila. Seve častitljivih spominov in umetnin ni mogoče nadomestiti.

Naš novi prezident Harding in njegova soproga si bosta baje na ta način iskala simpatij vseh ver, da bosta vsakokrat v cerkvi kakega drugega verskega izpovedanja opravljala svoje verske vaje. Tako se je, kakor berem, predsednik izrazil proti nekemu metodistovskemu pastoru, ki se mu je priporočil, da bi hodil v njegovo cerkev. Ali res misli biti tak političen kristjan, ali je le na ta način zavrnil pastorjevo ponudbo, bodo pokazala dejanja.

Prekmurski mučenik Rev. Jožef Klekel ml. še zdaj mi prost. Že je minilo eno leto, kar ga je mažarska vlada na njegovem dušnopastirskem potu zgrabila in vtaknila kot navadnega zločinca v ječo. Ravnali so z njim kakor s kakim banditom, ga pretepali in ni dosti manjka'lo, da ga ni za časa komunistične vlade narodna garda pobila. Štajerski poslanec Dr. Hohnjec je že ponovno interpeliral vlado, naj vendar kaj stori, da se ga osvobodi, saj ga je mažarska vlada zato zaprla, ker je kot časnikar zastopal jugoslovansko ujedinjenje. Vlada je sicer izjavljala, da je že ponovno storila tozadevne korake, a posebno energični ti pač niso bili. Seve tu gre za duhovnika, pa naj bo še tak prijatelj. Če bi šlo za kakega Pribičeviča, ki d-žavi temelje spodkopuje, bi bil v 24. urah prost, ali bi pa par jugoslovanskih Mažarov viselo. Duhovnike bi pa jugoslovanska vlada raje še v ječe poslala, kot oproščala. Bomo videli, kak vspeh bo imela nova jasna in odločna interpe-ccija glede oprostitve Rev. Klekela, ki sta jo nedavno vložila poslanca Dr. Hohnjec in Jož. Klekel st., stric zaprtega.

ŠIRITE "AVE MARIA".

NAŠ STRIČEK

Cleveland, O. --

Dragi striček: — Mislim, da me še niste pozabili, da sem tudi jaz na Vašem kornerju kako je to lepo pridnih otrok je ko vidim koliko na Vašem kornerju in Vas lepo s celega srca

šem kornerju in vas lepo s celega srca pozdravim. Moj Home work je tukaj da je skoraj najlepše za letošnji postni čas da se postimo in molimo kakor se je Jezus postil 40 dni. Postimo se na sami suhi kruh in vodo pa potrpiamo vse trpljenje in bolečine. To bo vseh Jezusu Krizanemu. Voščim Vam vsele velikonočne praznike, da bi dosti let živeli. Good bye, I will remain your good friend.

Jennie Zupančič.

Draga Jennie: — Gotovo te nisem pozabil. Da lepo je to, ko imam toliko pridnih in zvestih slovenskih šolarčkov okrog sebe. Še bolj me pa veseli, da si tudi ti med njimi. Le pridna ostani.

Tvoj striček.

Cleveland, O. — V začetku mojega pisanja Vas lepo pozdravim. Sprejela sem vaš darček, katerega ste mi poslali po Mr. Jeriču, za katerega se Vam prav lepo zahvaljujem. Vedno bom molila za Vas pri sveti maši in tudi doma. Ne zamerite ko tako slabo pišem slovensko. Če prav hodim v farno šolo tukaj nimamo nič slovenskih sester. Zatoraj so moj papa napisali in jaz sem pa prepisala. Sedaj pa obljubim, da bodevam vam večkrat pisala. Vas še enkrat lepo pozdravim in ostajam Vaša hvalnežna

Rozalija Mesec.

Draga Rozalija: — Me jako veseli, ko mi obetaš, da se bova sedaj večkrat videla na kornerju. Le glej, da boš besedo držala. Da sem ti pa darček poslal, sem pa samo vesel, da sem te mogel razveseliti, ker jaz nimam večjega veselja, kakor, ako morem kateremu svojih prijateljčkov narediti kako veselje. Pa lepo pozdravi mamó in papa.

Tvoj striček.

Cleveland, O. — Dragi striček: Jaz

sem učenka petega razreda in hodim v šolo svetega Lovrenca in jaz sem stara 11 let hvala Bogu jaz sem bila zdrava za celo leto in da bi Bog dal da bi še ves let živila srečno in veselo in da bi ubogala svoje starše in prosim vas spominjate se mene pri sveti maši in jaz bom darovala sveto obhajilo za vas jaz vošim vam velikonočne praznike in želim da bi jih zdravi in veseli praznovali. Dragi striček, spominjala se vas bom in nikdar ne bom vas pozabila družega novega nimam zdaj vam kaj več pisati prihodnjič kaj več. Good bye. Mary Boldin.

Draga Mary: — Kako me veseli, da boš za me darovala sveto obhajilo. Kako me v resnici tolaži, ko vidim, kako mali moji prijatelji in prijateljice na kornerju toliko za me molite. Ni čuda, da mi Bog tako pomaga v vseh stvareh. Lepa ti hvala! Tudi je lepo, ko mi obetaš, da me ne boš pozabila. Tudi jaz tebe ne bom pri sveti maši. Pa pozdravi tvoje dobre stariše.

Tvoj striček.

Ottawa, Ill. — Dragi striček: Tudi jaz sem se namenil napisati en par vrstic in vas iskreno pozdravim ker vam dans prvič pišem na vaš korner in odgovorim na uganko iz Greaney, Minn. Jaz mislim, da je pravilno tako le: tisti človek je imel konja in mu je bilo ime pitek in iz ravno tistim se je nazaj pripelal in še nekaj bi žel ako bi naš striček mogli nas obiskati za velikonočno spoved ki nimamo slovenskega duhovna imamo pa nemški za nas šolarje je to dobro ali kaj se tiče za starše je bol slaba. Z Bogom dragi striček drugič kaj več.

Jos. Medic, Jr.

Dragi Joe: — Kako si ti moder dečko, ko skrbiš že tudi za velike, da bi vsi opravili velikonočno sv. obhajilo. To je res lepo od tebe in me veseli, da imamo med svojimi prijateljčki tako dobrega dečka. Da bi pa jaz prišel k Vam za veliko noč, pa ni moja stvar, temveč onega gospoda župnika, kamor spadate. Ako bi me on povabil, potem bi pa že videl, če bi mogel priti. Bodi iskreno pozdravljen, dragi Joseph, in lepo pozdravi dobrega ateja, katerega poznam.

Tvoj striček.

Calumet, Mich. — Jest sem stara 12 let. Hodim v srca Jezusovega šola. — Jest grem rada v cerkev k sveti postni pobožnosti katero imamo. Za božec sem Vam pisala angleško. Zdei me je moja mama naučila po slovensko. Jest bom šla vsako drugo nedelo k sv. obhajili. Enkrat bom prejela za Vas. Čuk eri n gum bom pustila v šov ne bom šla sei tud prej nesem šla dosti poti. Ne zamerite dragi striček ker ne znam po slovensko pobro pisat serčno vas pozdravlem. Your friend

Annie Grahek.

Draga Annie: — Tako me pa že dolgo ni kako pismo razveselilo, kakor me je tvoje. Da si bila res tako pridna in si se v tako kratkem času toliko naučila slovenščine, je gotovo jako lepo! Three cheers for our dear Annie! Tako je lepo! Kako morash biti hvaležna dobri mami, da so se s teboj toliko trudili in te naučili slovensko. Le še kmalu kaj piši.

Tvoj striček.

Cleveland, O. — Dragi striček: Tudi jas se udeležim vaših pirho postim se kendi in molim vsaki dan v čast Jezusovem trpljenju jas sem star 7 let in 6 mescu hodim v second grade St. Lawrence School. Ne znam še pisati slovensko mama me uči. Pašlam vam št za pirhe Materi božji še to vam naznamim da je moje edina sestra Frances Suhadolnik šla v zavod Dominikam 28. dec. 1921. Lovrence Suhadolnik.

Dragi Lawrence: — Kako je to lepo, da še tako majhen junak, pa že tako lepo slovensko pišeš! Kako je tvoja mama dobra, da se trudi s teboj, ko te uči slovensko. Za svojo sestro moraš pa moliti, da jo bo Bog blagoslovil. Dragi Lovrenc, le še kaj piši! Jako lepo je od tebe, da se postiš v tem svetem času. Le tako vedno pridni bodi.

Tvoj striček.

Soudan, Minn. — Dragi striček: Jest sem tudi prišla en pot na vaš korner. Jest sem učenka 5 razreda in hodim v public solo Soudan jest znam slovensko pisat in brat mama so me učili jest sim, stara deset let me emamo dobrega gospoda župnika Rev. Ferjancica ki nas ucijo krinsko pa krsanski nauk. Za vaš gud bom sla k svetem obhajilu za vase dobre namene bo marca 4. Zdej se bom večkrat oglasila na vašem corner. Z Bogom dragi striček. Mary Pruss.

Draga Mary: — Kako je lepo od tebe, da si se me spomnila tudi na god. Bog ti plačaj tvoj dar, sveto obhajilo, katerega si za me sprejela. Vašega dobrega gospoda župnika pa le rada imej, ki tako lepo skrbe za Vas in pa pozdravi jih v mojem imenu. Pa le še večkrat piši.

Tvoj striček.

Soudan, Minn. — Dragi striček: Yas sem prišel tudi na vaš korner. Yas sem star 13 let — Jaz hodim v public šola. Imamo zelo dobrega gospoda župnika, ki nas lepo uče. Še bom že še kaj

Telephone: Canal 1614

VSTANOVLJENO 1888.

A. M. KAPSA

Slovenecm pripo-
ročam svojo trгови-
no z železnino.

Pošteno blago —
zmerne cenc.

2000-2004 Blue Island Ave., Cor. 20th St.
Chicago, Ill

Pridite in prepričajte se!

Severova zdravila vzdržujejo
zdravje v družinah.

Izčisti svojo kri.

Sedaj potrebujete spomladansko
zdravilo. Kot posledica zimskega
življenja, ko je človek po večini zaprt
v sobi in mu manjka zraka in giban-
ja—postane vaš sistem okoren, pre-
bava nepravilna in udje več ali
manj negibni.

**Severa's
Blodal**

(preje Severov Kričistilec) je pravo
obnovljevalno zdravilo, ki bo delalo
blagodejno na izmenjavo vašega si-
stema, ki ga tako želite. Pomaga
do poprave nenaravnih razmer in
deluje kot regulator za zdravljenje
kožnih izpuščajev. Cena \$1.25.
Pri vseh lekarnah.

W. F. SEVERA CO.
CEDAR RAPIDS, IOWA

SEIZ BROS.

Priporoča vsem slovenskim
duhovnikom svojo veliko izbi-
ro nabožnih knjig v vseh je-
zikih, vseh cerkvenih potreb-
ščin, kipov, podob, svetinjic
i. t. d.

Priporoča se tudi vsem slo-
venskim društvom pri nakupu
zastav in društvenih snakov.

21 Barclay Street, New York
Telefon, 5985 Barclay.

**Katoliški Slovenci zave-
vedajte se svoje dol-
žnosti in podpi-
rajte!**

"KATOL. ČASOPISJE."

ZA VSE LJUDI IN ZA VSE SLUČAJE.

Gotovo je, da imam največje prodajalne in najbolj založene z različnim blagom za slovenske gospodinje in gospodarje, pa tudi za ženine in neveste, ker imam fino pohištvo in druge potrebne reči.

PRVE SO GOSPODINJE, katere dobijo pri meni najboljše peči, preproge, linoleum, po-
sodo, vozičke, zibe, blazine, omare in drugo.

GOSPODARJI VEDO, da imam raznih barv, železja, ključavnic, cevi za plin, stekla, korita in drugo vedno v zalogi.

NOČ IN DAN pa imam otvorjen pogrebni zavod z "AMBULANCAMI". — Trije am-
bulančni in bolniški avtomobili so vedno na razpolago, za vsaki čas, za vsako nezgodo ali bolezen.

Največji pogrebni zavod, v katerem izvršujemo vsa dela v vso zadovoljnost naroda.

Oba telefona noč in dan:

Bell: Rosedale 1881.

O. S. Princeton 1381.

Anton Grdina, Trgovec in pogrebnik
1053 E. 62nd St., Cleveland, O.

S slabim želodcem ni vspeha!

Dr. Orison Swett Marden, sloveči pisatelj pripoveduje: "Možgani do-
be veliko kredita, ki bi ga pravzaprav moral dobiti želodec. In prav ima.
Na tisoče ljudij je na svetu, ki se imajo zahvaliti za svoj uspeh v življen-
ju predvsem dobri prebavi. Kdor ima slab želodec in trpi bolečine, ne
more imeti nikdar popolnega vspeha. Najbolj zanesljivo zdravilo za slab
želodec je:

Zlata kolajna

San Francisco
1915

Veliko darilo

Panama 1916

TRINERJEVO AMERIŠKO ZDRAVILNO GRENKO VINO

Pripravljeno je samo iz grenkih rastlin,
korenin in lubja znane zdravilne vrednosti in
naravnega rdečega vina. Izčisti želodec, odpra-
vi vse snovi iz notranjosti, pospešuje prebavo,
vrne slast, ojači živce in celo telo. Za za-
prtje, slabo prebavo, glavobol, omotico, nervoz-
nost, pomanjkanje energije, splošno omemog-
lost, i. t. d.

Trinerjeva Angelika Grenka Tonika

je splošno odvajalno in zelo okusno sredstvo proti slabostim telesnega vstroja,

TRINERJEV LINIMENT

je izvrstno zdravilo, zelo močno, toraj uporabno za zunanja zdravila.
Oprostilo te bo revmatizma in trganja. Ako so tvoji udje otrpli, ali imaš
bolečine v hrbtu, ali si kak ud pretegnil ali zvil, za otekline itd., ako si z
njim namažeš utrujene mišice ali noge potem, ko si se skopal, boš začu-
den čutil blagodejeven vpljiv.

TRINERJEV ANTIPUTRIN je najboljši čistilec za zunanjo upo-
rabo: Grgranje, izpiranje ust, čiščenje ran, odprtini i. t. d.

V vseh lekarnah.

JOSEPH TRINER COMPANY

1333-1343 S. Ashland Ave, Chicago Ill

